XXII. évfolyam 32. szám

Ára: 1 forint

1966. augusztus 11

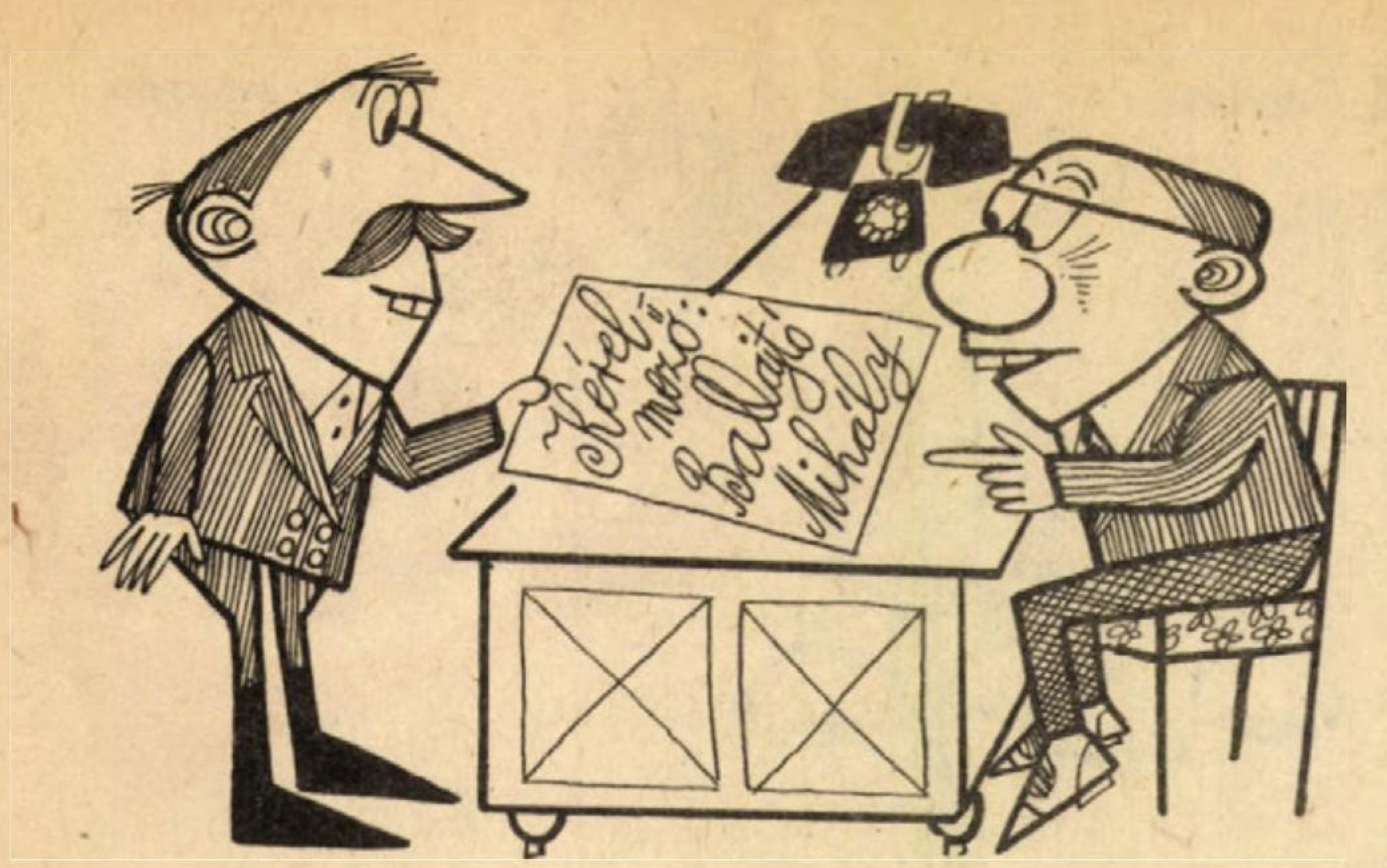
Ludas Matyi

Várnai György rajza

A LEGFONTOSABB

Az más

– Nem rokona magának Ballajtó elvtárs a minisztériumban?
– Nem.
– No, akkor adja ide, rögtön elintézem . . .

Csőtörés

– Neked hiába beszél az ember, hogy tűsarkú cipőben ne járj a pesti aszfalton!

Visegrádi képeslap

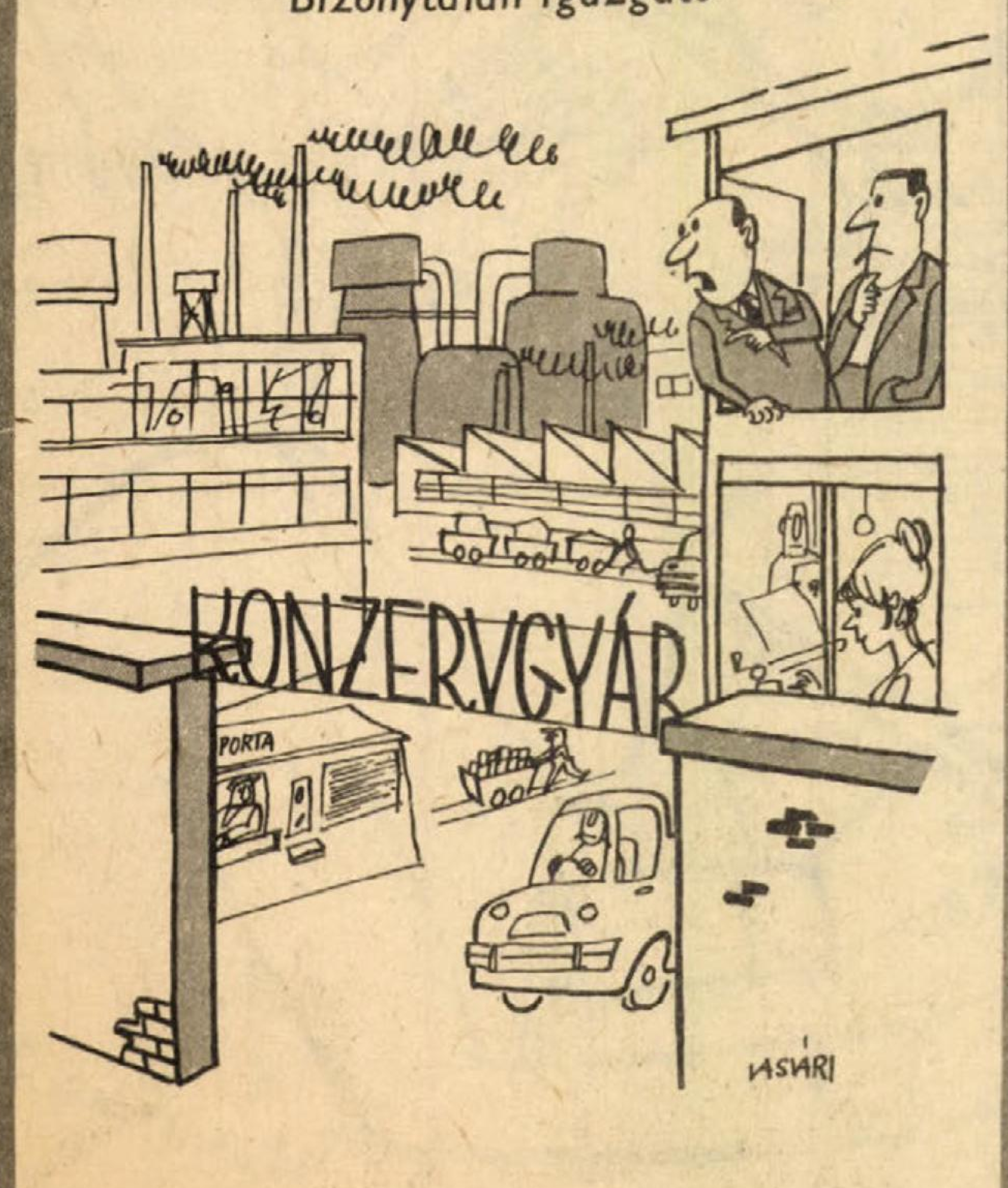
Elnézegetem Visegrádot:
ki az, ki ennél szebbet látott?
A nagy hegyek közt a Dunának
kanyargó varázs-íve támad.
A kép csodás! S mert sok külföldi,
ki szép napjait nálunk tölti,
ezt észrevette úgy mint vendég,
végre nálunk is fölfedezték.
De azt is megállapították,
hogy van még számos hiányosság,
mely idegenforgalmunk végett
a felszámolásra megérett.
Nos, miről szól a főpanasz?
Lapozzuk csak föl! Lám, ez az:

akik e hosszú parton járnak,
egyetlen padot sem találnak,
sem itt, sem fönt, a hegyoldalban,
ahol árnyék és madárdal van.
Így hát a bölcsek bizottsága
összeült nagy tanácskozásra
és rögtön meg is szavazott
harminc kényelmes szép padot.
De hová tegyék? Hova ám?
a partra? Vagy a hegyre tán?
Míg vitáztak e tárgy felett,
lassankint öreg este lett
és végül is a bölcs fejek
meglelték itt a jó helyet!

Ez az, remek! Épp tegnap nézték:
van ott egy napsütötte térség,
a part mögött, kis völgyszerűen,
ahol elfér mind nagyszerűen,
s bár nincs kilátás onnan semmi,
lehet napozni és pihenni!
Hát elhelyezték őket rendre,
egymás elé s egymással szembe.
Most ott ül mélán mind a pad,
mely szinte egymáshoz tapad,
összezsúfoltan, csendesen,
miként egy értekezleten,
hol arról folynak a viták,
hogy merre vannak a hibák?

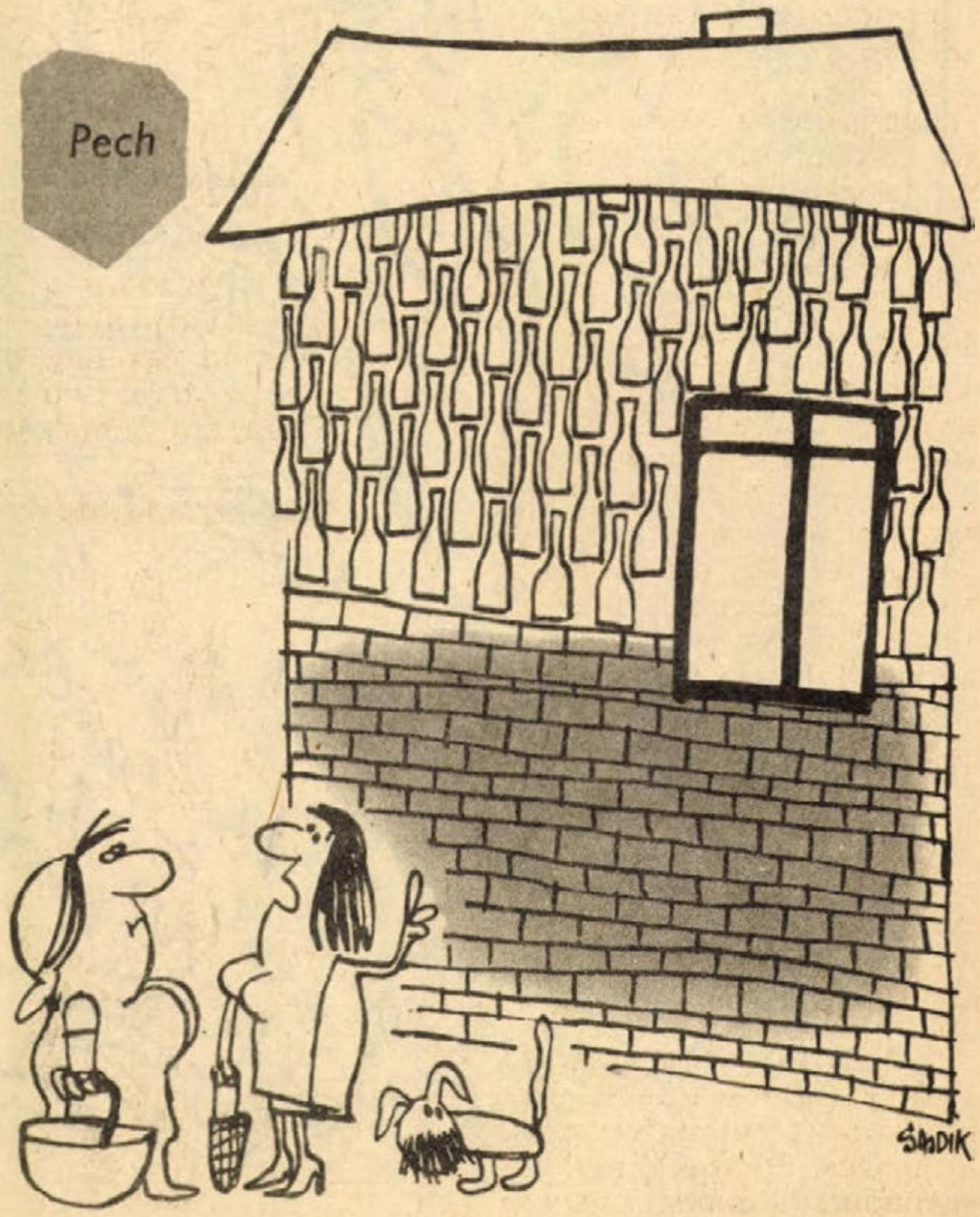
Lovászy Márton

Bizonytalan igazgató

– Mondd, érdemes befőzni? . . .

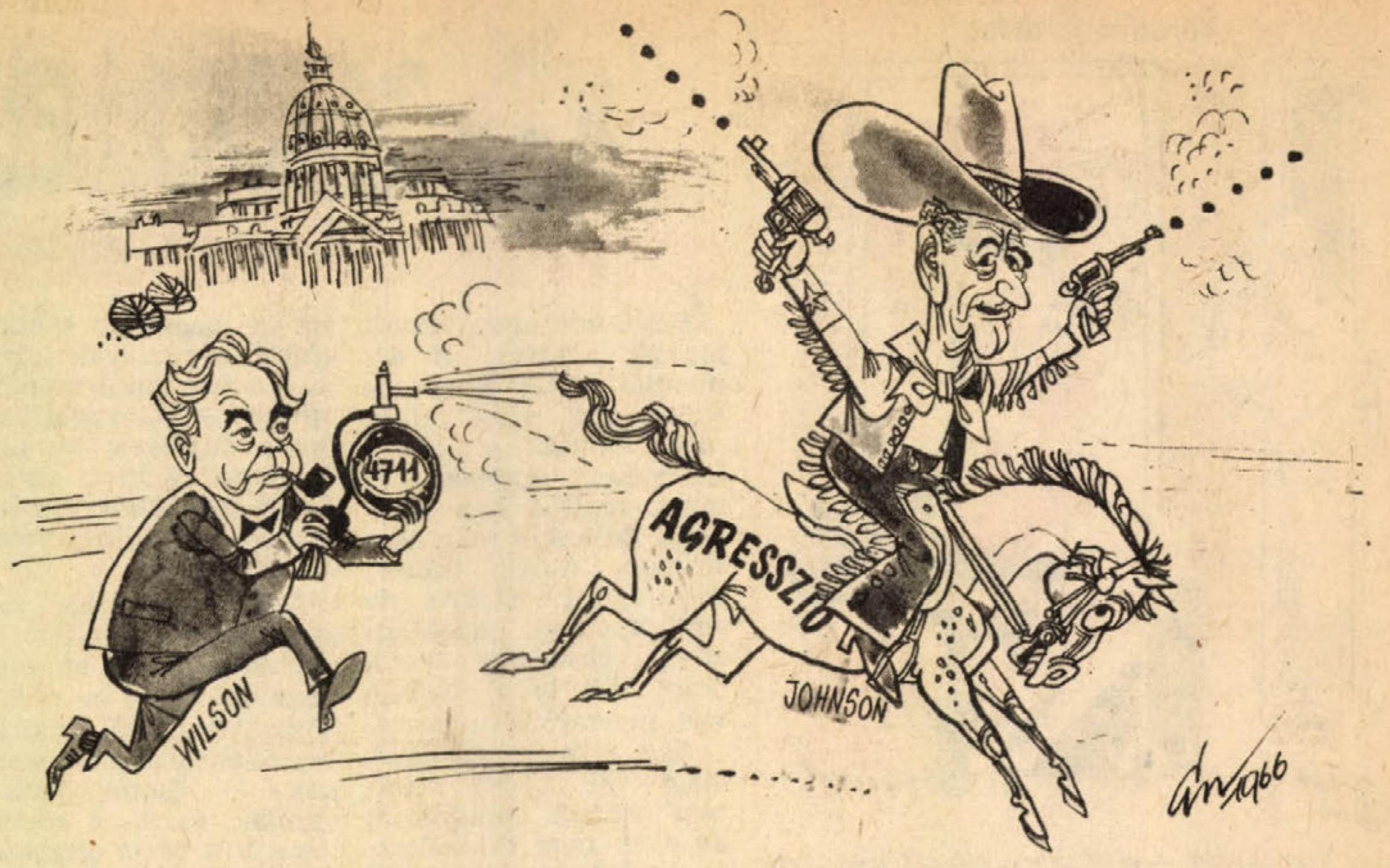
Pech

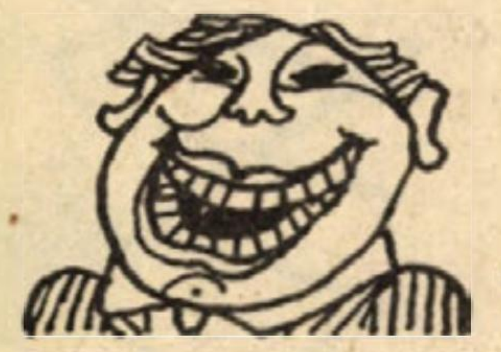

– A férjemet közben áthelyezték a téglagyárból a palackgyárba . . .

Kozmetika

Endrődi István rajza

Szabadszájú film

Mondták, hogy jó film, rengeteget lehet rajta nevetni, feltétlenül nézzem meg, ha jól akarok szórakozni. Ezek után elmondom, hogyan szórakoztam.

A film harmadik percében a főhős azt mondta, hogy ez és ez le van... Kitört a kacagás... Mit kitört?! Kirobbant. A szomszédaim visítottak a gyönyörűségtől, és a térdüket csapdosták. A kacagó-orkán öt percig tartott, közben a filmen sok minden történt, a főhős valami nagyon fontosat mondott a feleségének, mert az izgatottan elrohant hazulról, de hogy hova és miért, az sohasem derült ki. Megpróbáltam pisszegni, de a hangom elveszett a zsivajban. Végül mégiscsak lecsendesültek a kedélyek, és két-három percig tisztán lehetett hallani a szöveget.

De nem sokáig. A szabadszájú főhős megmondta, hogy micsoda a fűszeres felesége, és ez a szó újra megmozgatta a rekeszizmokat. Tíz percig tombolt a nevetőtájfun, megremegtette a falakat és megrecsegtette a székeket. Pisszegni kezdtem, mert szerettem volna tudni, hogy kivel szökött meg a fűszeres felesége, és mit mondott a plébánosnak, de sajnos, ez örök titok maradt. Viszont az előttem ülő férfi többször is hátranézett: miért pisszegek folyton?

Néhány percig ismét élvezni tudtam a filmet, mert csak itt-ott hallatszott némi kuncogás, de csakhamar elszabadult a pokol, mert a főhős megint mondott valami jó kis disznóságot. Negyedóra röhögés. A bal oldalamon ülő fiatalember leesett a székről, és a földön fetrengett, a jobb oldalamon ülő hölgy pedig a fülemhez hajolva sikoltozott, a sikoltás később hörgéssé fajult.

Ez alatt a negyedóra alatt a főhős elutazott valahova, majd visszajött egy nagyon csinos, szőke hajú nővel, akiről fogalmam sem volt, hogy kicsoda, és sokáig beszélgettek egymással, de hogy miről, azt nem tudom, pedig érdekes lehetett, mert a szőke hölgy többször megpofozta a férfit. Akkor már kezdtem ideges lenni, és erőteljesen pisszegtem, majd amikor ez nem használt, dühösen felkiáltottam: „Csendet! Egy szót sem hallani!"

A környékemen mindenki rám nézett, és valaki azt mondta: „Ez az ürge folyton dumál, hívatni kellene a jegyszedőt." A film pergett tovább, és alig pihenték ki a nézők az előbbi kacagás fáradalmait, megint elhangzott egy szó, hogy mibe kellene rúgni valakit. Ez a szócska olyan sikert aratott, hogy hosszú percekig csak tátogni láttam a színészeket.

A kacagás hullámai a mozi falát ostromolták. „Csend legyen!" — kiáltottam elkeseredetten, de senki sem hallotta, csak a szomszédaim, akik elhúzódtak mellőlem, és gyűlölködő pillantásokat vetettek rám.

Aztán volt még háromnégy disznóság, és utána percekig tartó nevető-hurrikán, majd lassan véget is ért a film. Amikor felgyulladt a villany, és kifelé mentem a sorból, egy néző megjegyezte a hátam mögött:

— Minek jön vidám filmhez az ilyen, ha nem tud nevetni?

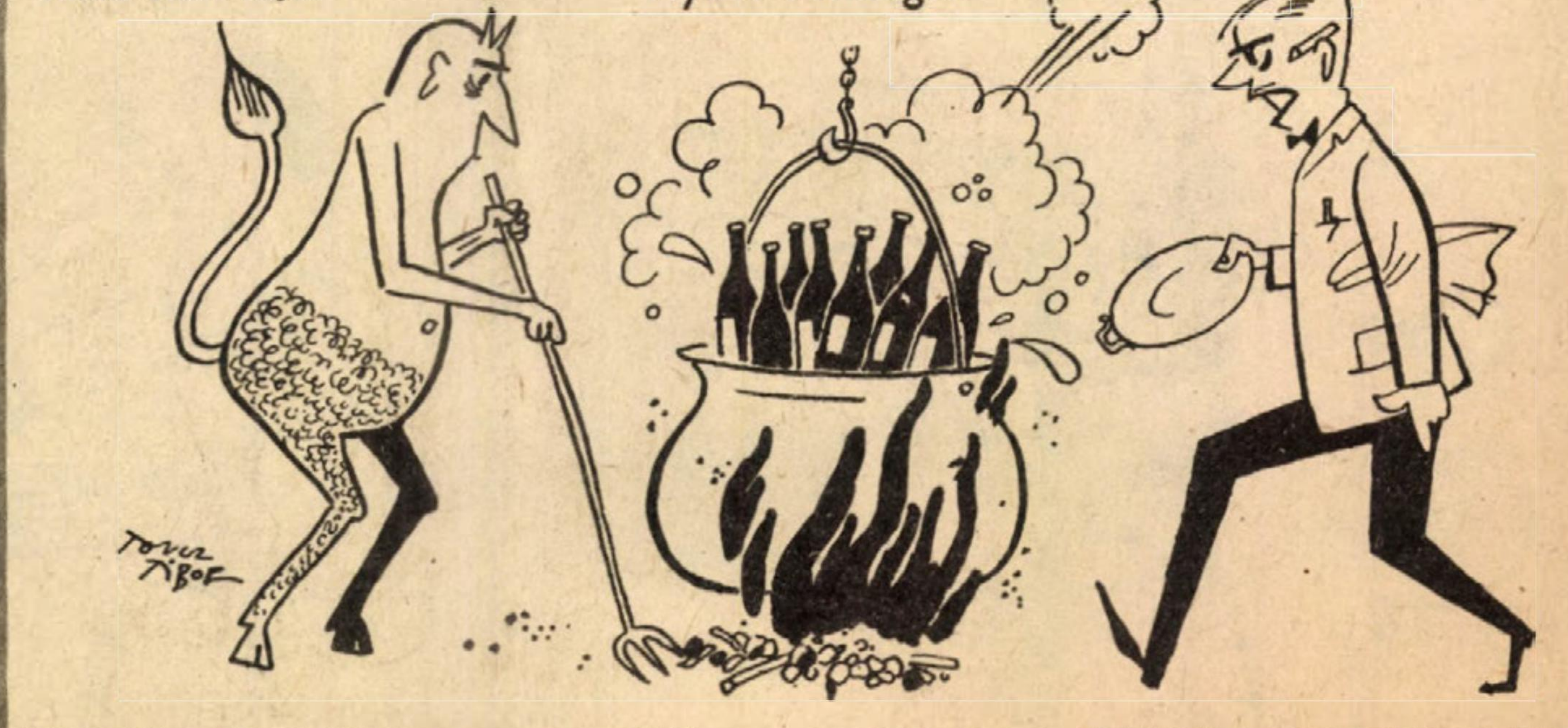
Behúztam a nyakamat, és kisompolyogtam a nézőtérről.

A mozi előtt mentőautó állt: egy fiatalembert vittek el, aki az első disznó szó után nevetőgörcsöt kapott, és azóta se tudta abbahagyni.

Mikes György

Toncz Tibor rajza

Nyári vendéglő

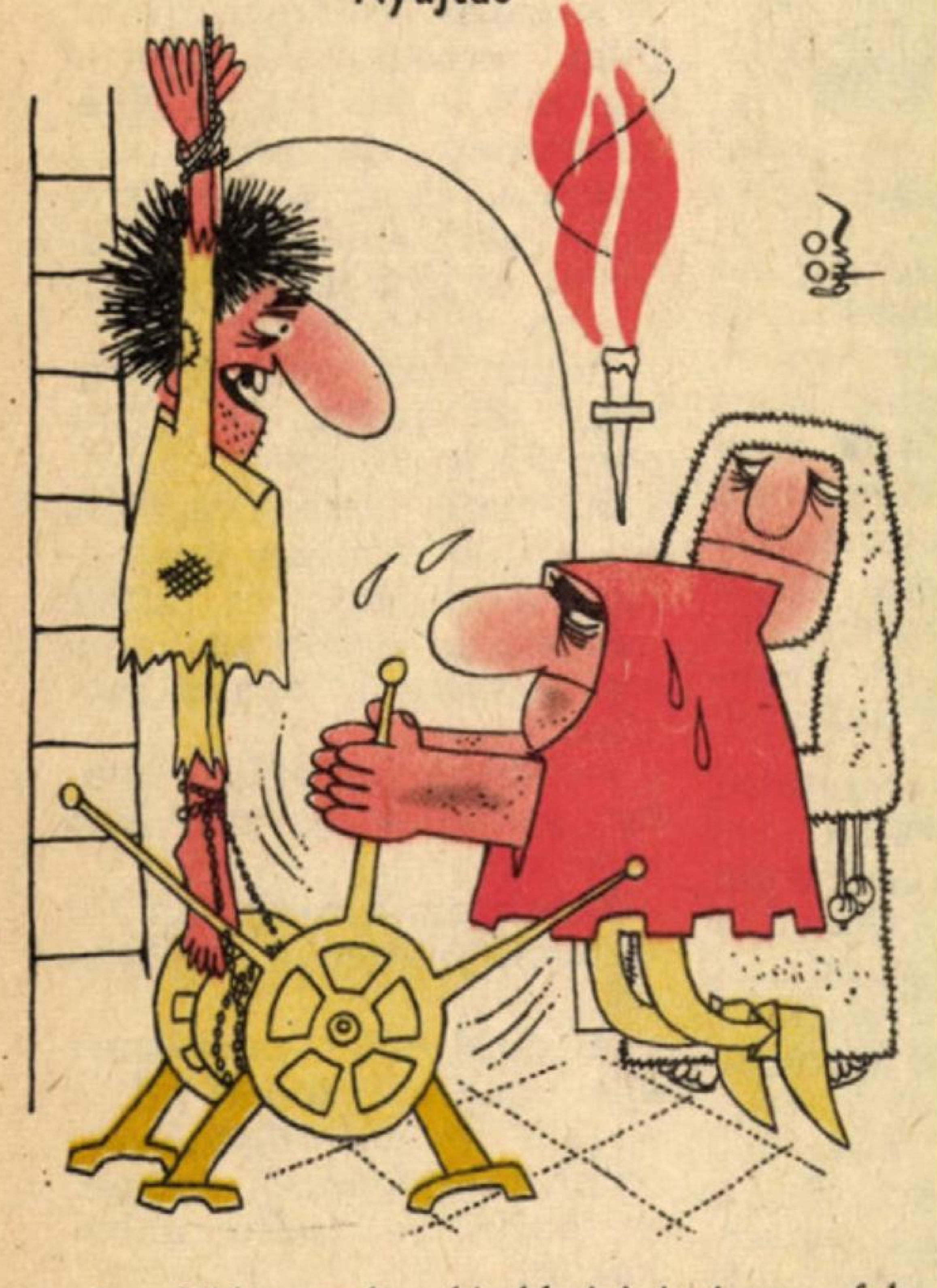
– Meleg már a sör?...

Váratlan fordulat

– Visszajöttem a mamámhoz, de azt írja, hogy ő is visszament a mamájához!

Nyújtás

– Legalább nem lesz kisebbségi érzésem a feleségemmel szemben, hogy alacsonyabb vagyok! . . .

(LACIKA MONOLÓGJA)

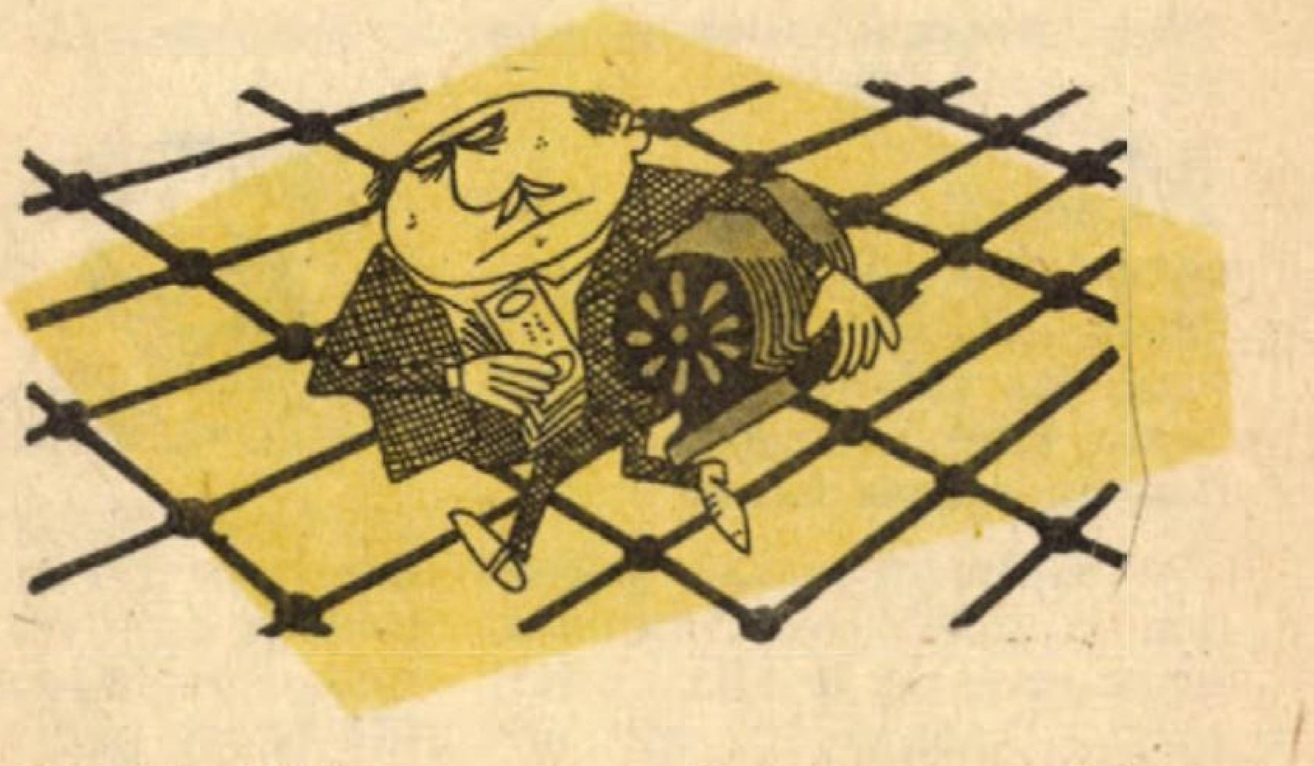
Anyu telefonon beszélt Margit nénivel, és azt mondta neki, hogy ne sírjon Vili bácsi miatt, mert apunak jó összeköttetései vannak, és majd rendbe hoz mindent. Én akkor még nem tudtam, miről beszélt anyu Margit nénivel, de amikor apu hazajött, anyu elmondta neki, hogy Vili bácsi bajban van, le akarják buktatni.

Apu erre azt mondta, hogy Vili bácsit senki sem akarja lebuktatni, de azon nem csodálkozna, ha lebukna, mert Vili bácsi világéletében könynyelmű ember volt, s mindig többet költött, mint amennyi a fizetéséből tellett, és talán valami szabálytalaságot csinált, amiért most el akarnak járni ellene.

Anyu rászólt apura, hogy mindig csak a legrosszabbakat tételezi föl Vili bácsiról, akinél jobb testvér nincs a világon, de apu sohasem szerette anyu rokonait. Vili bácsit meg különösen utálta, irigységből, mert többet tudott nyújtani a családjának, mint apu nekünk.

Erre apu azt mondta, hogy ő egyáltalán nem utálja Vili bácsit, csak nem szereti az olyan embereket, akik jobban rázzák a rongyot a kelleténél. Vili bácsi pedig ilyen, és Margit néni is ilyen, és elég nagy baj, hogy se anyu, se pedig Margit néni egyszer sem kérdezte meg Vili bácsitól, hogy miből nyújtja azt a bizonyos többet, amire anyu olyan büszke. És még azt is mondta apu, hogy talán jobb lett volna anyunak, ha apu is többet nyújtott volna, éppen úgy, mint Vili bácsi, és aztán jött volna a lebukás?

Anyu egyszerre nagyon engedékeny lett, és azt magyarázta apunak, hogy ilyesmin most kár lenne vitatkozni, inkább beszéljenek okosan. Apunak jó összeköttetései vannak, és ha ő közbelép a Vili bácsi igazgatójánál, akit jól ismer, akkor el lehet simítani a dolgot, mielőtt még ügy lenne belőle. Apunak ez semmibe se kerülne, hiszen nem olyan nagy dologról van szó. Az történt csak, hogy Vili bácsi mint anyagbeszerző mindig jutalékot, azaz pénzt fogadott el, és ezenkívül vacak harminc mázsa tűzifát hazaszállított Margit néninek a vállalat telepéről, na meg egy ócska villanymotort a lakására vitt. Ennyi az egész, de Margit néni rettenetesen kétségbe van esve, és azt zokogta a telefonba, hogy ha apu nem segít, akkor Vili bácsit be fogják csukni. És apu ezt nem nézheti tétlenül, és nem hagyhatja hírbe hozni a családját, ahelyett, hogy közbelépne, és elsimítaná az ügyet. Szegény Vili bácsit pont akkor buktatják le, amikor a legjobban megy neki, sránkozott anyu, és gondoljon apu arra, hogy mi lesz, ha Vili bácsit becsukják.

Azt mondta erre apu, hogy ő ilyen dolgokba nem avatkozik bele, és már régen gondol arra, hogy Vili bácsit egyszer lecsukják, de Vili bácsinak még előbb kellett volna erre gondolnia, s legfeljebb megeszi, amit főzött. Mi azonban Vili bácsit akkor sem hagyjuk cserben, ha becsukják, mondta még apu, mert egy olyan jó rokont, mint Vili bácsi, sohasem szabad cserben hagyni, és anyu majd viheti a dutyiba neki töltöttkáposztát, meg almáspitét, amit Vili bácsi olyan nagyon szeret.

Földes György

„Nők könyvespolca"

A kezdő

Bizonyíték

– Látja, milyen szomorú gyerekkorom volt?

Jámbor vesézés

EGY JAVASLAT MARGÓJÁRA

Javaslat érkezett,
világgá kürtölik:
ha szakad, ha törik —
így szól az üzenet —,
mihelyt átlépjük az égi kéket,
a viszályoknak vessünk véget,
s tiltsunk be minden harci tevékenységet
a Holdon
s a többi meghódítandó bolygón.

Lelkesítő javaslat,
álmok álma,
de félő: a fáktól az erdőt nem látja ...
Nem lehetne a harci tilalmat —
hogy mindenki köszöntse —
kiterjeszteni szűkebb pátriánkra:
a Földre?

KÖZNAPI TÖRTÉNETEK

Hosszú hónapokig tárgyaltak,
hogy miről tárgyaljanak.
Végül is összeültek és mindent
letárgyaltak egy nap alatt.

*

Bús szava dús kenetesség:
saját keresztjét
vigye mindenki —
ezt hajtogatja napestig.
Közben a magáét másokkal vitetni —
igyekszik.

*

Szorít a cipő? Nahát!
Ki a megmondhatója,
a cipő tehet-e róla,
vagy a láb?!

A NAPRAFORGÓ

Nem állítja a napraforgó,
hogy minden úgy van,
ahogy jó,
hanem mindig a nap felé fordultan,
rebegi túlzó
szólamokban,
hogy minden úgy jó, ahogy van.

Bácski György

Bűvészmutatvány

Pesthy István rajza

Hó-rukk!

HIBAFESZTIVÁL

Tetszetős kiállításban jelent meg a szegedi fesztiválhónap programja. A szöveg azonban már nem ilyen tetszetős. A térkép alatt német nyelvű magyarázat olvasható, de német legyen a talpán, aki ezt a németet megérti. A 43 német szóból több mint a fele, pontosan 22 hibás. Hosszú lenne a hibafesztivál mind a 22 hibás német szavára kitérni, ezért csak a legszembetűnőbbeket ismertetem. (Zárójelben a helyes szó.)

Havptpostamf	(Hauptpostamt)
Resfavranf	(Restaurant)
Eishöfe	(Eishütte)
Kontitorei	(Konditorei)
Freilichdöhne	(Freilichtbühne)
Rathavs	(Rathaus)

A térkép is hibás. Szerepel a sok hiba mellett a Bethlen utca neve is, holott az utca már régen Gyapjas Pál, az ellenforradalom alatt elesett mártír katona nevét viseli.

Ki a felelős a sok hibáért?

B. A.
Szeged

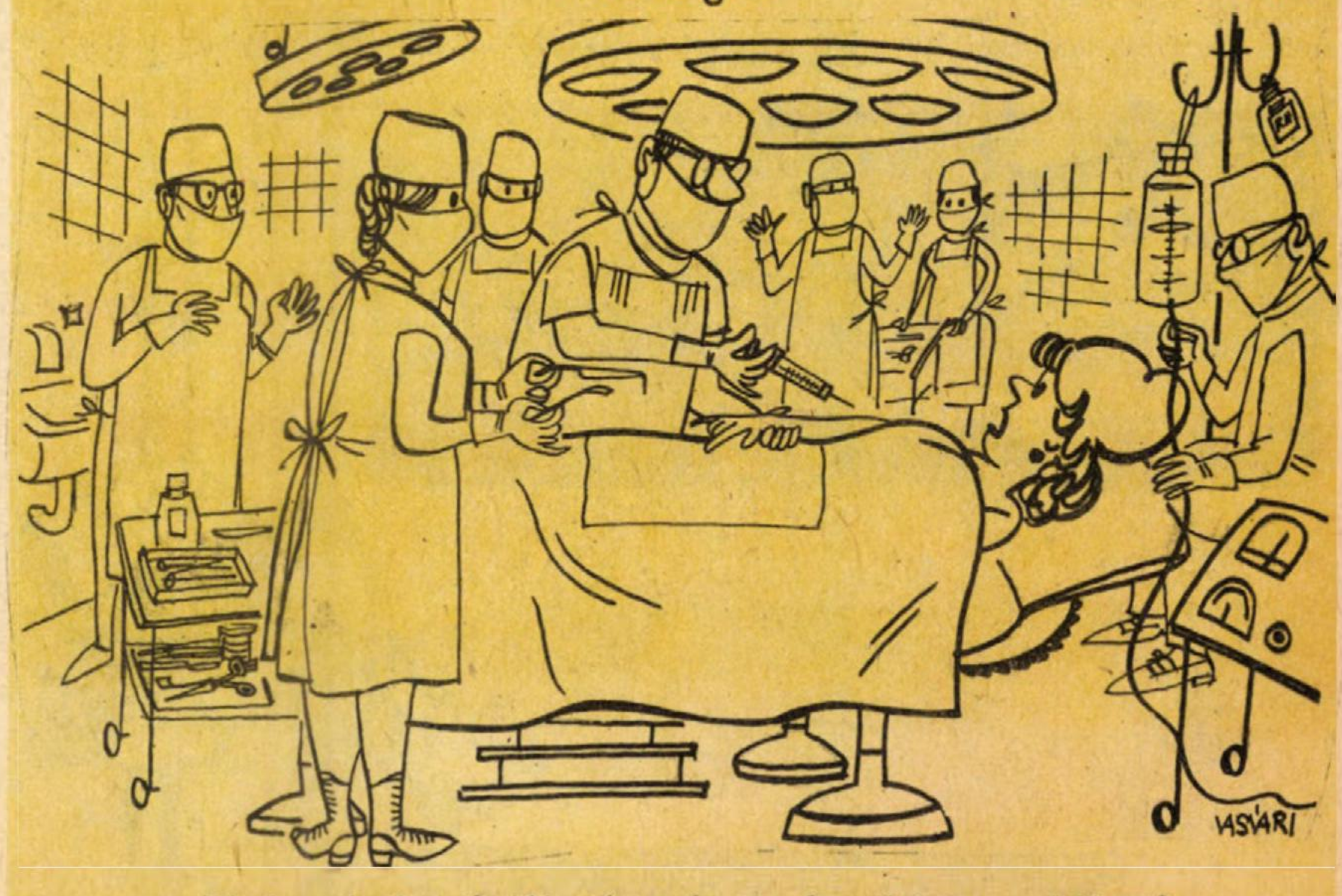
Féltékenység

– Ismerlek, jómadár! Útközben nehogy kikezdj valami nőcskével! ...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– El akarnak altatni? Akkor hogy fogom elmesélni az operációmat?

Az aranycsinálás történetéből

Hegedűs István rajza

MINDENFÉLE

Rendkívül gazdag az emberi nyelv. Mindenre lehet valamit mondani.

*

Az önérzet nem helyettesíti a becsületet.

*

Minden elmúlás szomorú. Még a megszokott fejfájás is hiányzik egy kicsit az embernek.

*

A gyávaságot csak hősiességgel lehet palástolni.

*

A kellemetlen meglepetés is változatossá teszi az ember életét.

*

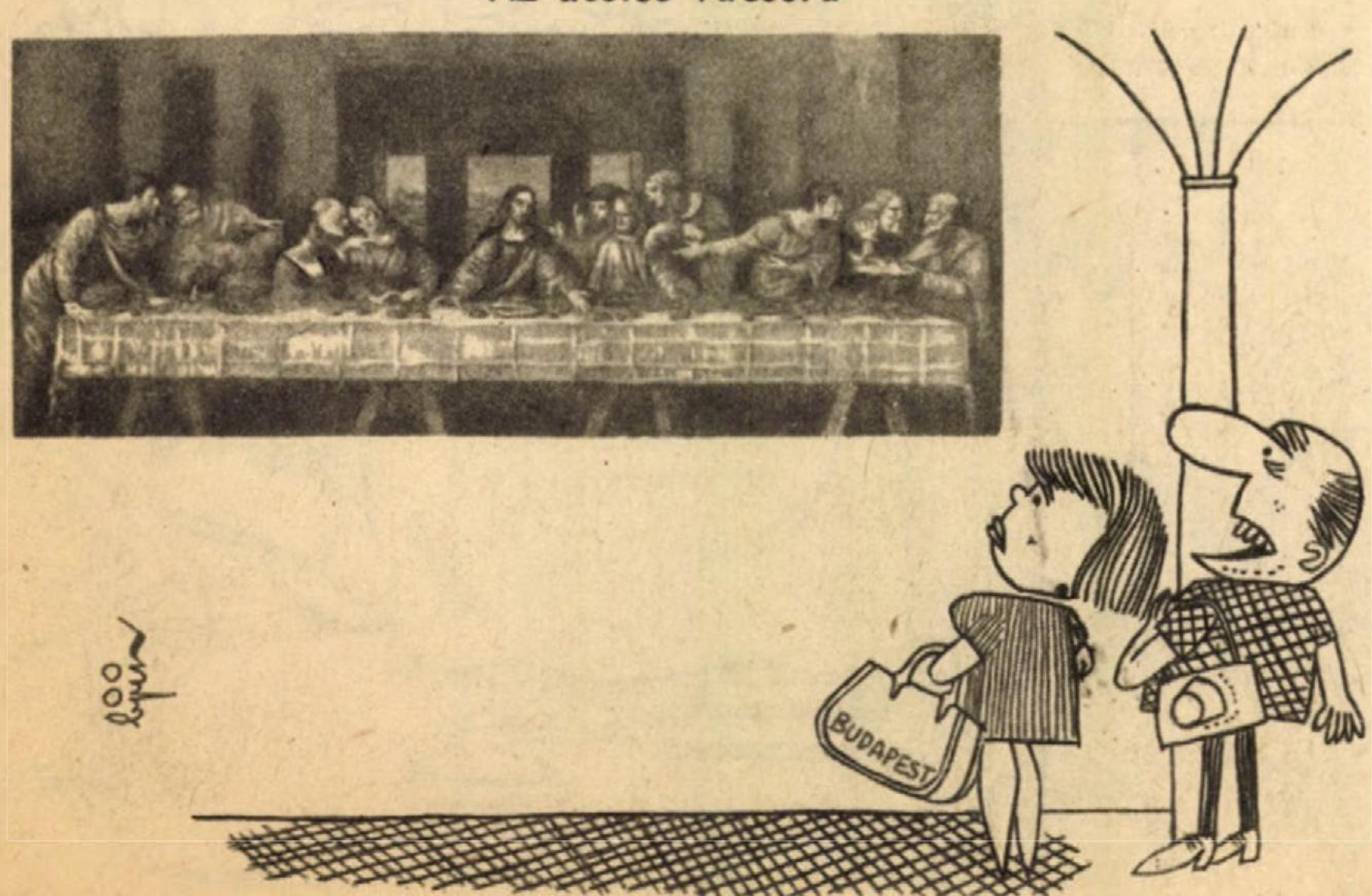
Már a csecsemő sem hálás a szüleinek.

F. L.

Éjszakai ügyelet

Az utolsó vacsora

– Te, Bözsi, ha jól emlékszem, mi Capriban vacsoráztunk utoljára...

NYÁRI VASÁRNAP

Ahogyan az egek
Lassan beborulnak,
A kerti pincérek
Sorra kiborulnak:
Borongva merengnek
Esőverte fákra,
Vágyódva gondolnak
Most a Szaharára.

Darázs Endre

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÍZÓRA

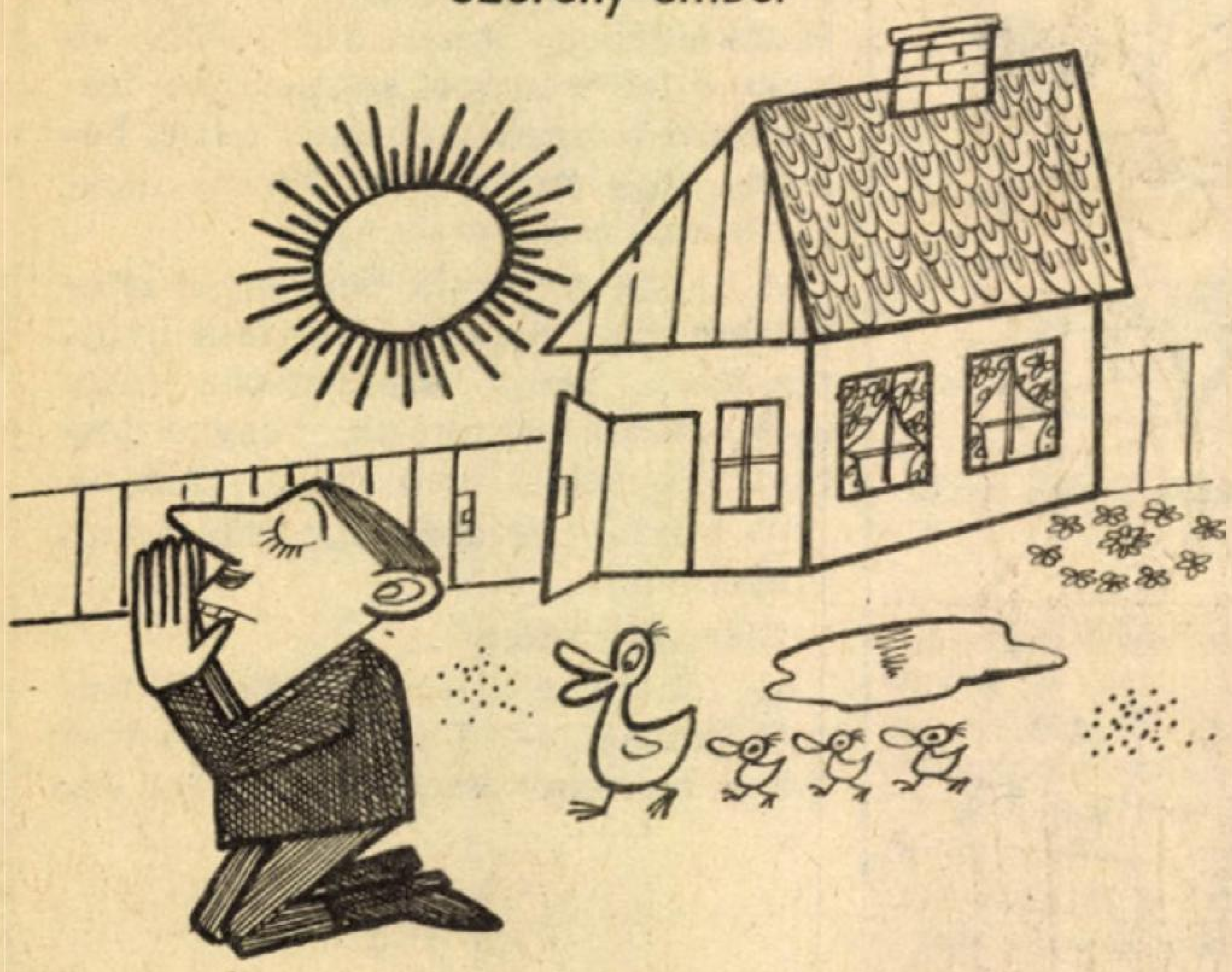
1966. március 30-án kicserélték a vízórámat, de a másik utcában levő mellékmérőt – amely az én mérőmön a szomszédom vízfogyasztását mutatja – ott hagyták. Azóta is dupla számlát kapok, hiába jártam többször is a Díjbeszedőnél és a Vízműveknél. Műszaki vizsgálatot is tartottak, megállapították, hogy tévedésből kapok nagyobb számlát, de ennek ellenére hetenként többször is eljönnek hozzám a Díjbeszedő dolgozói, és kérik a tévesen számlázott összeget. A Vízművek vezérigazgatójához is írtam, de nem kaptam választ. Kíváncsi vagyok, mikor jön el az idő, amikor végre intézkedés történik egy olyan ügyben, amelyet egy perc alatt el lehetne intézni, de amely legnagyobb bosszúságomra négy hónapja húzódik.

Fehér György
XX., Nagy Sándor u. 49.

A háztáji körül

Fülöp György rajzai

Szerény ember

– Istenkém, adj egy jó kiadós esőt a téesz ezer holdjára, de ha ez nem megy, legalább az én háztájimra . . .

A győztes

– Hogy értc el ezt a nagyszerű eredményt?

– Az úgy volt, hogy a feleségem szidott: nem kapálok elég gyorsan a háztájiban. Mire én azt mondtam: ide figyelj, asszony, ezzel a munkával a szövetkezetben díjat nyerek.

NEVETŐ SZÍNHÁZ

A régi idők sajtóviszonyaira jellemzésül a következő kis történetet mesélem el:

Az egyik legnagyobb napilap színházi rovat szerkesztőjének felesége színésznő volt. Hiányzó tehetségét pótolta férjének hatalmi pozíciója, amivel sikerült időnként fellépésekhez juttatnia.

A nagy hatalmú szerkesztő felhívta egyszer Heves Bélát, az újpesti színház igazgatóját, s azt mondta:

– Igazgató úr, örömhírt közlök. A feleségem szabad!

– Keeedves szerkesztő úr – válaszolta Heves Béla –, én olyan bajban vagyok; nem tudok gázsit fizetni, nem tudok színlapot csinálni, minden pillanatban kikapcsolhatják a színház villanyát. S most még a nagyságos asszony is szabad??!! . . .

A mérhetetlenül kövér Újhelyi Nándor íróval sétál a Duna-parton Karinthy Frigyes. Beszélgetés közben Karinthy egyszerre azt mondja:

– Szervusz!

Mire Újhelyi megkérdezi:

– Mi az, elmész?

– Nem – válaszolja Karinthy –, csak átmegyek a másik oldaladra.

*

Bárdos Artúr, a híres színészfelfedező, felhívta Sebestyén Géza figyelmét egy új „tehetség" bemutatkozására. A neve: Ábel.

A főpróbán Bárdos izgatottan kérdezi Sebestyént, mit szól Ábelhez?!

– Káin rehabilitálva van! – válaszolja lakonikus rövidséggel.

Régen a bohémvilág tanyája természetesen a New York kávéház, a mai Hungária volt.

Varsányi, a kávéház népszerű trafikosa, a rajongó művészbarát, lehetővé tette, hogy a művészek hitelbe is kielégíthessék dohányzási szenvedélyüket.

Varsányi egy alkalommal megszólította Bródy Sándort, a kiváló írót:

– Kérem, Mester, ha nem tetszik haragudni, az András úrnak van itt egy kis számlája.

– Mennyi?! – kérdi Bródy.

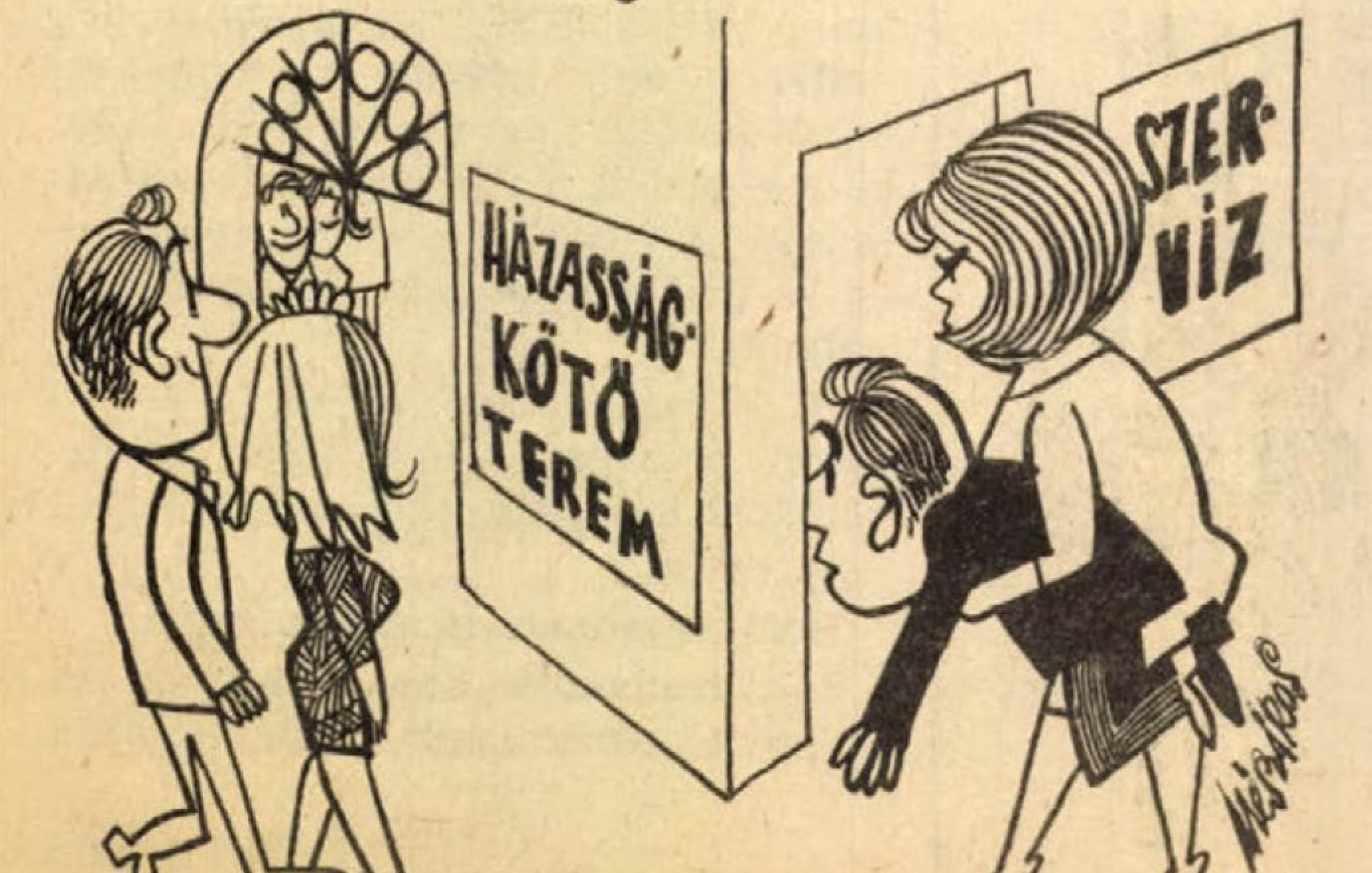
– 486 pengő – hangzott a válasz.

– Ugyan, ilyen sok?! Hát mit szív a fiam?!

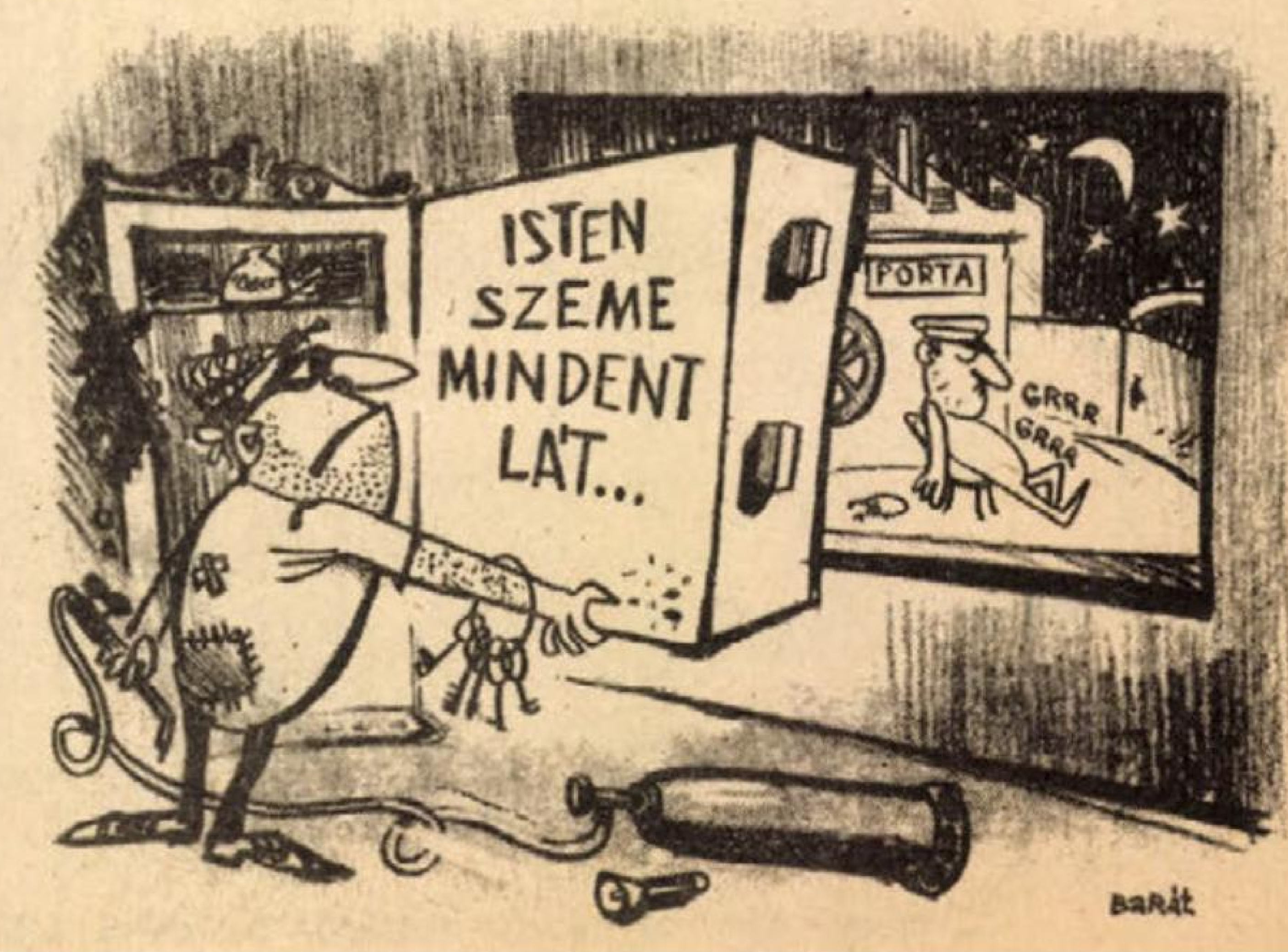
– Készpénzt! – vágta rá a trafikos.

(Sebestyén Mihály gyűjtése)

Ez még elkelne!

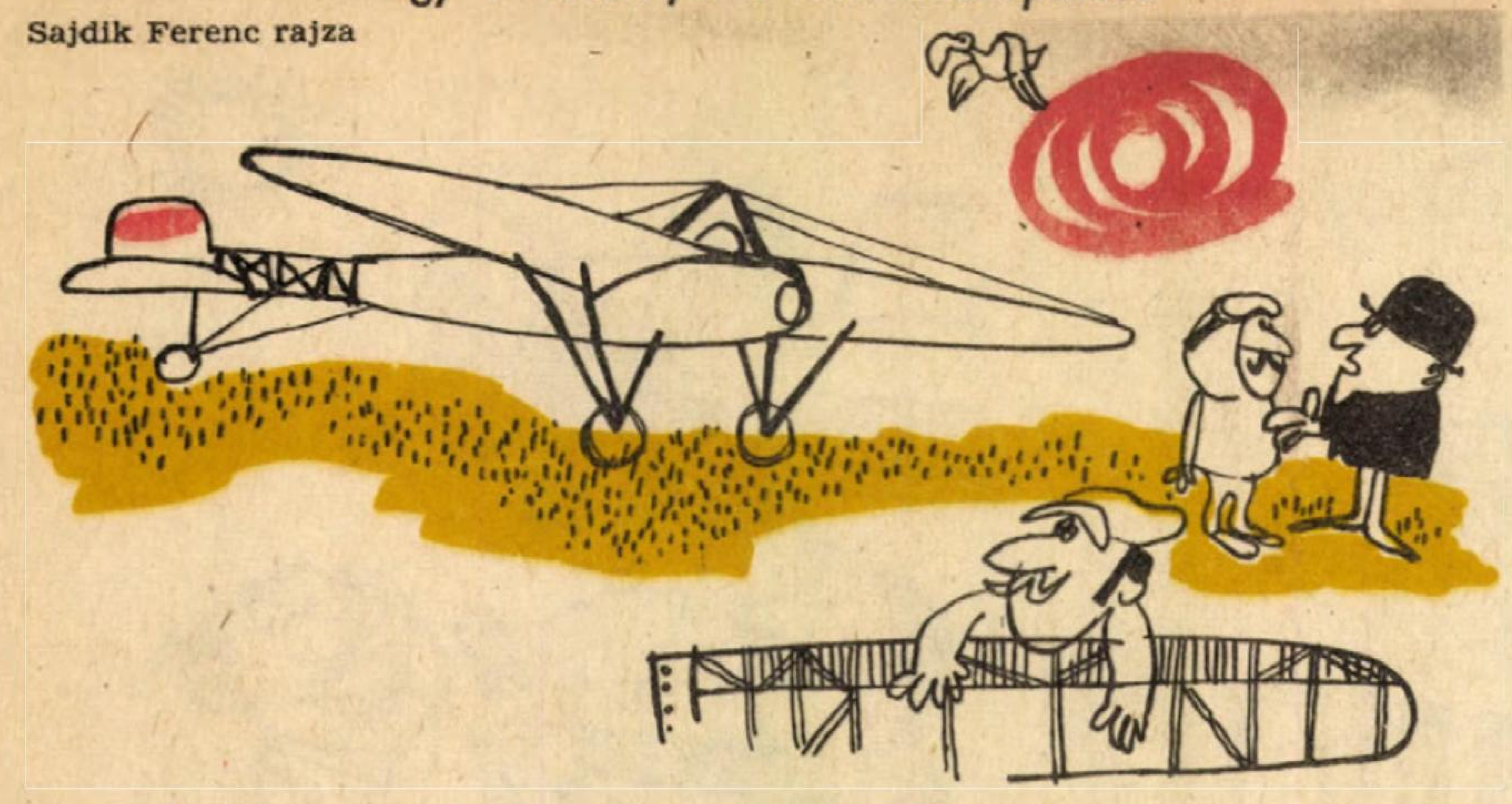

Áthárított felelősség

Így találták fel a vitorlázórepülést

Sajdik Ferenc rajza

– Egyelőre repüljenek így! A motort csak a harmadik negyedév végén fogják leszállítani . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MUTATÓK

Akinek az óráján még soha nem akadt össze két mutató, az nem is tudja elképzelni, milyen nagy baj az.

Akkor ugyanis az óra megáll. Miként az én Doxám is három hete.

Az ember ösztönös mozdulattal megrázza, megy tovább. Másnap újra megáll, az ember megpöcögteti, megy tovább. Végül az ember megunja a rázást meg a pöcögtetést, s elhatározza, hogy elviszi óráját az óráshoz. Miért éppen az óráshoz? Az emberben élnek ilyen hiedelmek. Bennem ráadásul még az a hiedelem is élt, hogy leghelyesebb az, ha órámat az Órások Kisipari Szövetkezetének 1. fiókjába viszem (Lenin krt. 61.), ahol van egy csudálatos masina, amely az óra pontosságát beszabályozza.

Az Órások szakértője szemét megtoldva megtekintette az órám lelkivilágát, s közölte, hogy csak teljes szétszedés, olajozás, polírozás útján akaszthatók szét a mutatók. Mindez 65 forint, s másnapra kész. Bitang ember az, aki sajnál az ő órájától egy kis olajat. Ott hagytam.

Másnap megkaptam az órámat. Járt. Igaz, egy kicsit túlságosan is igyekezett, de gondoltam, ez a friss olajozástól van. Ez délelőtt volt. Este a tíz órai pontos időjelzéskor visszaállítottam három perccel. Utána még tizenöt percig járt. Akkor azonban összeakadt a két mutatója. De csupán egy pindurkát kellett pöcögtetni, már ketyegett újra.

Amikor reggel hétkor csöngött az ébresztőórám, olajozott és polírozott órámon 1/44 volt. De csupán egy picikét kellett megpöcögtetnem, már szétakadtak a mutatói, és ment tovább.

A vasárnapom azzal telt el, hogy lestem az órámat, s hol ráztam, hol pöcögtettem, s közben áldottam az Órásokat. Hétfő estére meguntam a pöcögtetést, s kedd délelőtt visszavittem az órámat.

A javítórészleg vezetője bájosan fogadott. Kifejtette, hogy „. . . csak az követ el hibát, aki dolgozik”, és hogy ők azért adnak három havi jótállást a javításra, hogy a kedves vevő nyugodtan hozza vissza az órát, ha valami nem sikerült volna.

Ezután kinyitotta az órát, vagy öt percig igazgatta az összeakadt mutatókat, majd betette a csuda-masinába, s közölte, hogy a pontosságra vonatkozóan tévedésben vagyok. Az órám nem siet, hanem késik, de azt is rendbe hozza.

Boldogan távoztam ketyegő Doxámmal.

Fél óra múlva megnézem. Áll. Miért? Mert összeakadt két mutatója. Megpöcögtettem. Járt. Tíz percig egyfolytában.

Délután újra ott voltam a Lenin körúti üzletben.

– Kérem, adják vissza a pénzemet, elviszem az órám egy szakemberhez – mondtam előre megfontolt sértő szándékkal.

Nem sértődtek meg. Átvették az órát „utánjavításra”.

Sólyom László

Aggódó férj

– Szívecském, te mindig túlzásba viszed a napozást . . .

Tétlenség

Annak ellenére, hogy legjobb tudásom szerint még nem jelent meg a könyvpiacon egy „Hogyan kell semmit sem tenni?” című szakkönyv, a semmittevés terén itt-ott figyelemre méltó teljesítmények vannak. Munkaidőben, munkaidő előtt és után, éjjel és nappal sokan olyan tespedésről tesznek tanúságot tettek helyett, hogy maga Pató Pál is megnyalhatná mind a tíz ujját.

A napokban egyik barátomat látogattam meg. Az illető ásítozva nyújtózkodott, majd kijelentette, hogy rettenetesen unatkozik. Megkérdeztem tőle, miért nem csinál valamit.

— Mit? — kérdezte egy ásítást nem elnyomva.

Méregbe jöttem.

— Ide figyelj! — válaszoltam fojtott hangon. — Egy-két javaslatom volna, ha nem veszed rossznéven. Végezd el az őszi szántást! Szabályozd a Tiszát és az időjárást! Fejezd be az Emke-aluljárót! Tedd udvariassá a kiszolgálást, számold fel a terelő utakat, oldd meg a magyar dráma kérdését! Találd meg Attila sírját és a válogatott labdarúgó-csapat kapusát! Fedezz fel új szénlelőhelyeket és regényírókat, tüntesd el a huliganizmust! Szüntesd meg az amerikai agressziót Vietnamban, nyomozd ki Kennedy gyilkosát! Szüntesd meg a fiatalkorú, a középkorú és az aggkorú bűnözést! Egyszerűsítsd az ügyvitelt és a költeményeket! Négyszögesítsd a kört, használd fel békés célokra a világűrt! Találd meg Pheidiasz szobrait, és a Mars csatornáit! Fejtsd meg a világ keletkezésének, a fény kettős természetének és a Húsvét-szigetek szobrainak titkát! Fedezz fel új energiaforrásokat, tervezz gépeket, amelyek árapállyal, napenergiával és kedvező széllel működnek! Találd fel a füst nélküli nagyvárost, a hang nélküli rádiót és a vér nélküli borotválkozást! Javítsd fel a szikes talajokat és az üzemi étkezést! Szóval csinálj valamit!

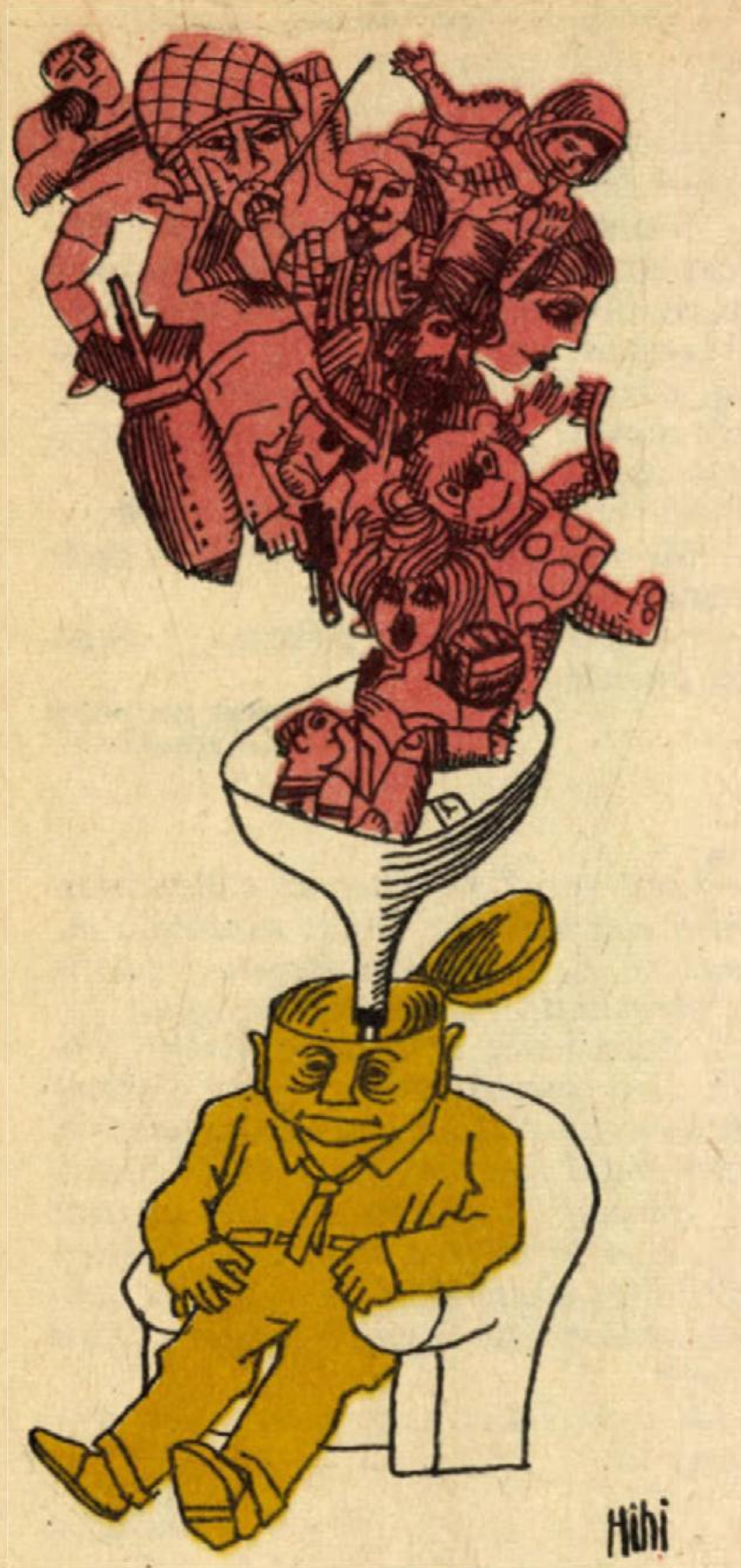
— De olyan lusta vagyok . . . — válaszolt barátom a fejét rázva, miközben ásításra nyílt száját a tenyerével veregette.

Hogy is mondta Szophoklész?

Sok csodálatos dolog van, de az embernél semmi sem csodálatosabb!

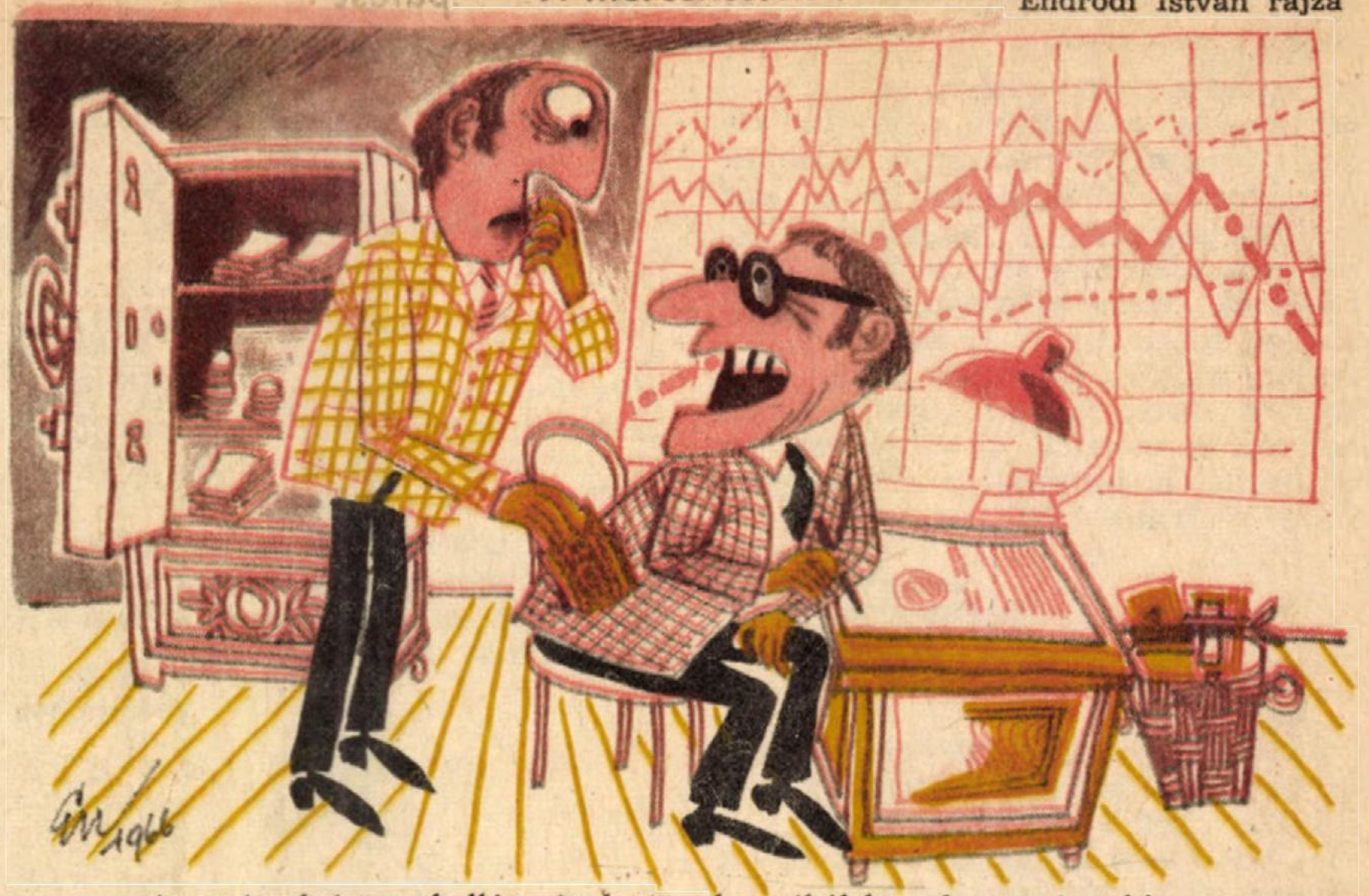
Feleki László

Krónikus tévé-néző

A mértéktelen

Endrődi István rajza

– Azt még elnéztem, kolléga úr, hogy a kasszából lop, de ez már sok! ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„HOL AZ AZ UTCA?..."

Volt egy nagyon fontos vidéki levelünk. Az új postai szabályzat szerint címeztük: Parádi Üveggyár, Parádsasvár. Személyesen vittem el a budapesti, Hegedű utcai postahivatalba. A hivatalnoknő méregette a levelet, megforgatta, vizsgálgatta.

— Hol a címzés, kérem? — kérdezte.

— Rajta van, kérem — válaszoltam. — Hiszen Parádsasváron csak egy üveggyár van, úgy tudom.

— Nem tesz semmit, kérem a pontos címet rávezetni, különben nem fogadhatom el — csapta be orrom előtt a kis üvegablakot.

Szomorúan bandukoltam vissza a munkahelyemre, és közöltem, pontos cím nélkül nem küldhető el a levél.

Nosza, volt böngészés, keresgélés. Vidéki telefonkönyv, pesti telefonkönyv, tudakozó, interurbán-telefon és a többi... Bővebb cím azonban sehol sem volt található.

Újból meglátogattam a szigorú postáskisasszonyomat a Hegedű utcában. Jó ismerősként üdvözöltem, és átnyújtottam az új borítékot, melyre írógéppel vezettük rá: Parádi Üveggyár, Parádsasvár.

— Hát a címzést hol hagyták? — kérdezte ingerülten.

— Kérem, mi kerestük, sajnos hiába... nincs közelebbi címe... — rebegtem elhalóan.

— Addig nem megy el a levél, amíg utcát, házszámot rá nem írnak! — jelentette ki visszavonhatatlanul.

Újabb hiábavaló keresés-kutatás után újabb borítékot címeztünk, természetesen az előbbi címmel, és természetes az is, hogy a kedves postaalkalmazottunk ismételten megtagadta a felvételt.

Nem volt mit tenni, a fontos irattal elballagtam az Építésügyi Minisztérium Üvegipari Trösztjéhez. Ott elpanaszoltam: egy hét óta vándorolok munkahelyem és a postahivatal között, de mindhiába.

Megsajnáltak. Elvették a levelet, és eljuttatták a címzettnek a fontos ügyiratot.

Lám, ilyen egyszerű és bürokráciamentes nálunk a levelek feladása.

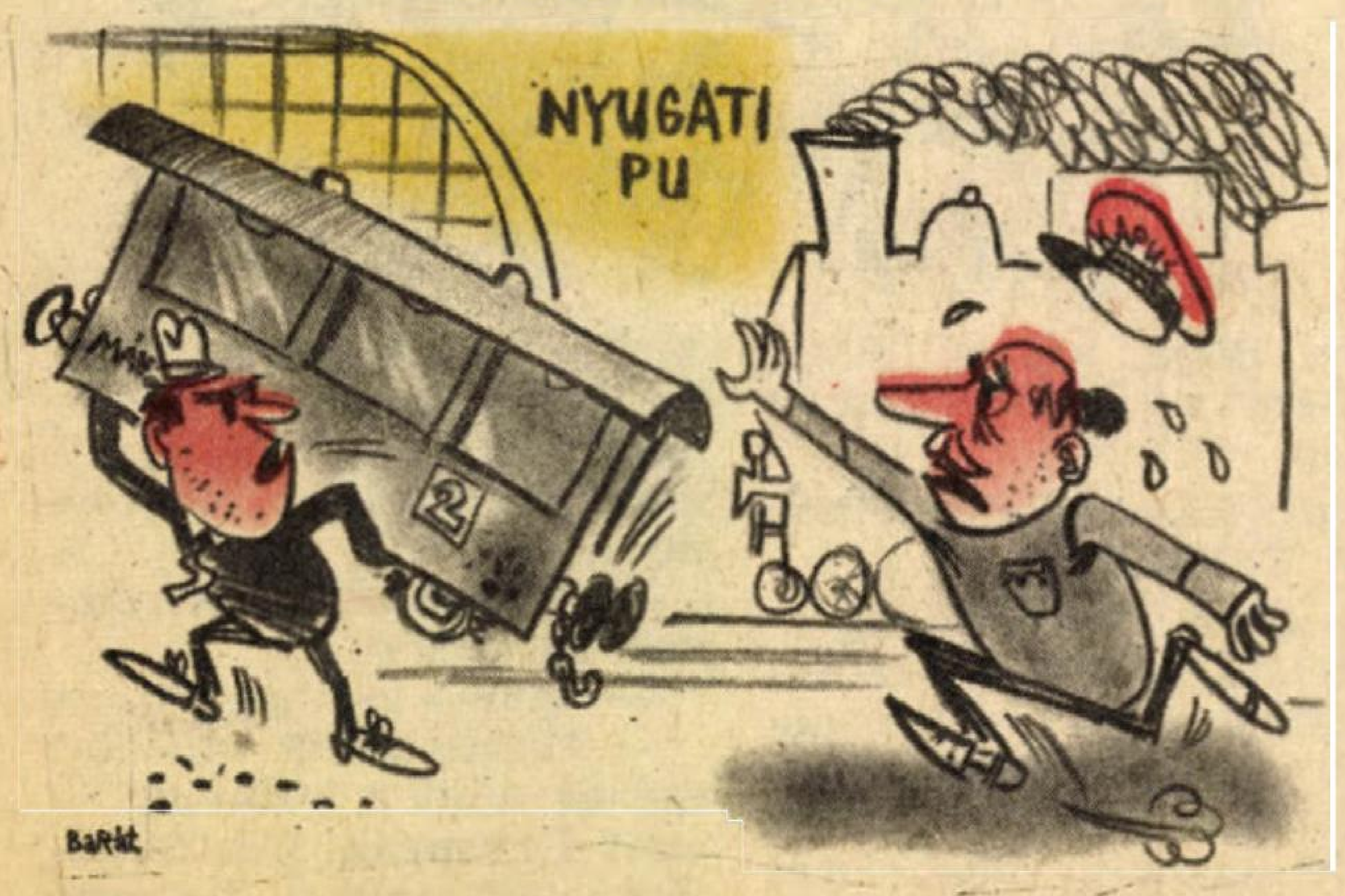
G. J.

Bók

– Tudod, miért tetszel nekem? Mert olyan vagy, mint egy karikatúra!

Piszkosak a vonatok

– Ember! Hova viszi azt a kocsit?
– Beadom a Patyolatba...

Kagylófotel

– Ugye, hogy egy lábbal még sokkal modernebb!?

Kedves Ludas!

Régóta kutattam egy ismeretlen, bizonyára eszkimó eredetű szó: az *anorák* magyar megfelelője után. Lexikonok, ismertetők, útirajzok azonban nem adtak kellő felvilágosítást, a hazai fordításkísérleteket – *kapucnis félkabát, orkándzseki* – sem találtam megfelelőnek. Végre a minap, a Körúton sétálva, megtaláltam az igazit, és szeretném a Ludas olvasóinak útján a köztudatba becsempészni. Egyik körúti boltunk kirakatában az anorák melletti árcédulán ugyanis ez áll: *„Pehely hacuka"*. Kolosszális!

Eszter István
majdnem műfordító,
Budapest

Társaságunk mókamestere az alábbi kis blődséggel nevettetett meg bennünket a múlt héten:'

– Miért nem terjedhetett el az op-art divat a római birodalomban?

– ???

– Mert Julius Caesar határozottan kijelentette: A kocka el van vetve!

Vass Ilona
Szeged

A Vas Népében olvastam egy ittas motorkerékpárosról, aki járművével felborult és *kulcs*törést szenvedett. A szűkszavú újsághír nem ad pontosabb felvilágosítást arról, hogy *milyen kulcsa* tört el a motorosnak? Talán a *slusszkulcsa?* Akkor egy tízesből megússza az egészet? Netán a *kapukulcsa?* Az sem olyan nagy ügy, hogy újsághírt kelljen belőle csinálni!

Lehet, hogy nem is a kulcsa, hanem a *kulcscsontja* törött az ittas motorosnak? Nem, ez kizárt dolog! Akkor azt írták volna!

B. E.
Vasegerszeg

Örömmel láttuk viszont a képernyőn is régi kedvencünket: Elzát, az oroszlánt. Kár, hogy gyermekeink, akik szintén nagy Elza-rajongók, nem láthatták a filmet, mert a műsor idejében – vasárnap este háromnegyed tízkor – már az igazak álmát aludták. Úgy látszik, őket kifelejtették a számításból a televíziós nénik és bácsik! Mit mondhatunk erre? Csak ezt:

Helyes a bőgés, oroszlán, de helytelen a műsorszerkesztés.

F. A.
Budapest

Hallottam egy viccet, elmesélem, hátha valaki nem ismeri:

Fehér biciklizik az utcán. Egy rendőr megállítja, és alaposan megvizsgálja a járművét.

– Nincs lámpa a biciklijén! Megbüntetem tíz forintra! – mondja szigorúan a rend őre, majd tovább vizsgálódik: – Macskaszem sincs? Még tíz forint! Ahá, kézifék sincs! Újabb tízes! Kontrafék sincs?! Az is egy tízes! Összesen tehát negyven!

Fehér erre nagy nevetésben tör ki.

– Mi van ezen nevetni való? – méltatlankodik a rendőr.

– Itt jön utánam Fekete... Neki még biciklije sincs!

Malonyai Szabolcs
Keszthely

Nagy gondban lehet az a Népsport-olvasó, aki kedvenc lapját tüzetesen átböngészi. A július 31-i lapban ugyanis azt olvashatta: „Spanyolországban ezután nem lehet más nemzetiségű labdarúgókat szerződtetni... így határozott a Spanyol Országos Testnevelési és Sporthivatal igazgató bizottsága." Mindjárt másnap, augusztus 1-én, viszont ezt a hírt közölte a lap: „Az Atletico Madridhoz szerződött az argentin labdarúgóválogatott legjobb csatára, Luis Artime..."

Hát most lehet vagy nem lehet? 1 – 2 vagy x?

O. G.
Budapest

A fénykép

A spórolós Gizikét Nusi fésülte. Ez így is volt rendjén, hiszen a Láttamozó Hivatalban mindenkit Nusi fésült. Többen éltek a gyanúperrel, hogy a Nusi neve alatt díszelgő „középfokú láttamozó" megjelölés csak tévedésből került az ajtóra szögezett táblácskára, Nusi ugyanis reggel fél kilenctől délután ötig egyfolytában fésült. Bár az ebéd- és kávészüneteket szigorúan betartotta, kétségkívül ő dolgozott a legtöbbet a Láttamozó Hivatalban. Várható volt, hogy hamarosan felemelik a fizetését.

— Ma nagyon szépre tupírozz! — turbékolta Gizike. — Este jön a fényképész.

A bejelentés nyomban élénkséget váltott ki a környező íróasztaloknál.

— Milyen fényképész és miért? — fordult Gizikéhez Babér Lenke, s a láttamozó-lécet szórakozott mozdulattal a fiókba hajítva, kíváncsian függesztette a szemét Gizike enyhén párnás arcára. Gizikét nem véletlenül nevezték spórolósnak. Ha ő pénzt adott ki, arra oda kellett figyelni.

A megszólított rejtélyesen mosolygott:

— Gór Lajosnak hívják, de igazi olcsójános. Tegnap délután, üzleti körútja során a mi lakásunkba csöngetett be, s mi meg is állapodtunk vele. Képzeljétek, hat forintot kér egy levelezőlapért! Többet azonban nem árulhatok el. Titok...

*

Másnap Gizike nem bírta tovább a kartársnői faggatást, s kipakolt:

— Először is, megcsináltattuk az esküvői képünket.

— De hiszen öt éve vagytok házasok! — vágott közbe a gyors reflexeiről híres Vaják Kató.

— Annak idején elfelejtettünk fényképészt hívatni. Tegnap este felvettem a menyasszonyi ruhámat, amit még a múlt éjjel kiengedtem, a koszorút, a csokrot; az uracskám bebújt a fekete, vőlegényi öltönyébe, ha nem is tudta elöl összegombolni — s végre megvan az esküvői képünk. Megható érzés lesz negyven év múlva elővenni, és elmerengeni rajta...

A Gizike találékonyságától alélt kolleganők egyike megkérdezte:

— Mást nem fotóztattatok?

— Dehogynem. Tavasszal volt kétéves Böbe, a kislányunk. Gondoltam, most ezt is lefényképeztetjük. Vettem egy tortát, belenyomtam két szál gyertyát, eléállítottam Böbét. Olyan ügyes ez a Gór Lajos! Idenézz, Böbe, kacagj, Böbe, kitt-katt — és már kész is a kép.

Nusi felnézett egy fejből:

— Ez minden?

— Nem. Az ember legyen előrelátó. Mindenesetre vásároltam egy harmadik gyertyát is, s megörökítettük előre Böbe hároméves születésnapját. Most már erre sem lesz gondunk.

*

A történet tulajdonképpen itt végződik. Ám az élet még egy utójátékot is produkált. Egy hét múlva, amikor Gizike behozta az elkészült képeket (nem ismertek rá: mindenből két példányt rendelt!), a Láttamozó Hivatal valamennyi dolgozója az asztala körül tolongott. Maga Raponyák, a legfőbb láttamozó is felfigyelt a szokatlan élénkségre. Nyílt a párnázott bőrajtó, s Raponyák, a megtiszteltetéstől elámult láttamozók sorfala közt, odalépett Gizike íróasztalához. Kezébe vette a kis Böbe képeit, majd legszebb főláttamozói mosolyát felöltve, megkérdezte:

— Születésnapi fényképek, kartársnő?

— Igen — rebegte Gizike.

— Milyen sokat fejlődött egy év alatt a kislánya! — szólt Raponyák, s a Láttamozó Hivatalban helyeslő közmorgás lengedezett.

Torda István

Pesti tudósítónktól

Szemtelen, mint a piaci légy! – tartja a régi mondás, de van fejlődés, s az új mondás így hangzik: „Hasznos, mint a makói légy!" A Délalföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet makói telepén a vöröshagyma nemesítése során a beporzásra – idézünk – „mesterségesen előnevelt legyeket használnak fel." Mintegy negyvenezer légy dolgozik pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen. Így vonultak be a hasznos háziállatok közé a legyek. Büszkén zümmöghetnek, mert nyomukba sem érhetnek az elkényeztetett ölebek, a díszhalak, a papagájok, a kanárik. Melyik nemesített életében akár csak egyetlen fej hagymát is? Ugyan kérem!

*

Csak örömmel lehet üdvözölni a Bécsben rövidesen megnyíló zenei gyógyintézetet. A zene különféle gyógyhatása eléggé ismert. A zene megnyugtat, élénkít, elálmosít, éberré tesz, felvidít, elszomorít. Magas vérnyomás ellen rendkívül hatásos a preklasszikus zene, alacsony vérnyomás ellen a hipermodern zene. Más zene szükséges migrén, más a vesekő s megint más a bokarándulás ellen. És van zene, amely ellen csak egyfajta gyógymód segít: a próza. Remélhetőleg megnyílik a prózai gyógyintézet is.

*

Szörnyen kegyetlen tud lenni az orvostudomány! Most azon kísérleteznek, hogyan lehetne tökéletesíteni az emlékezőképességet, hogyan lehetne megszüntetni a feledékenységet!

Hallatlan! Meg akarják semmisíteni a szervezet legelemibb önvédelmét!

f. l.

Lovasiskola Tihanyban a külföldiek részére

Táborozás

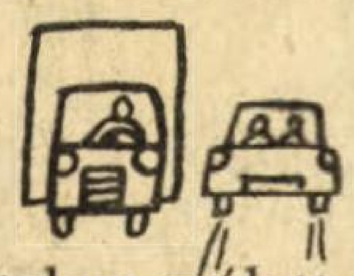
Várnai György rajza

– Tudja, milyen remek, hogy az ember kikerül abból a nagyvárosi zsúfoltságból...

GYORSHAJTÁS

A balatoni műúton 60-as átlaggal megy a kocsink. Egyszerre csak hatalmas száguldással elhúz mellettünk egy szürke Opel Rekord. Legalább százzal hajt, és a szembe jövő teherautót szinte súrolja.

Pillanatokon múlott a karambol. Ki ülhet a kocsiban? Talán egy orvos, akinél a másodpercek is számítanak, ha beteghez siet, vagy egy harminc év után hazalátogató honfitárs, aki a határon tudta meg, hogy szegény anyjának már csak percei vannak hátra?

Megérkezünk Székesfehérvárra. Az eszpresszó előtt ott áll a szürke Opel Rekord. A vezetője – megismerem a méregzöld zekéjéről – unottan kavargatja kávéját, és álmosan odaszól a partnernőjéhez:

– Na, Olga, ülünk még egy fél órácskát, aztán megyünk vissza Pestre...

SZILÁNKOK

FURFANG

Tegnap bementem egy háztartási boltnak becézett festéküzletbe, és egy kiló szép rántani való halat kértem. Az eladók kissé idegesen néztek rám, és óvatosan háttrahúzódtak a pult mögé.

– No, ha nem tudnak pontyot adni, akkor megelégszem egy zacskó gyöngyenyvvel – mondtam engedékenyen. Így jutottam ehhez a hiánycikknek számító kitűnő ragasztóhoz.

ELLESETT PÁRBESZÉD

– Kérek egy jó erős kávét.

– És?

– Semmi mást. Csak kávéra vágyom.

– Tessék megváltani a blokkot. Szórakozóhelyünkön a kötelező fogyasztás harminc forint.

– Szíveskedjék megérteni. Kocsit vezetek. Éjjel negyedkettő van. Mögöttem száznyolcvan kilométer, előttem még százötven. Nem ihatok semmit, mert autót vezetek.

– Akkor tessék enni egy jó kaszinótojást.

– Nemrég vacsoráztam.

Csak egy jó duplát szeretnék, mert elalszom a volán mellett.

– Sajnálom. A kötelező fogyasztás harminc forint.

– Ez nagyon helytelen, kérem, majdnem minden vidéki városunkban van egy éjszakai szórakozóhely. Az országút éjszakai, fáradt vándora, az autós, miért nem ihat meg egy kávét, és utána szépen továbbmegy.

– Sajnálom. A kötelező fogyasztás harminc forint.

– Tudja, mit? Adjon egy blokkot! Tessék. És most hozza azt a duplát!

– Méltóztassék a finom kávé. Hány cukorral parancsolja?

– Száztizenhéttel. Gondolom, a harminc forintból kitelik!

ELŐRELÁTÓ EMBER

Nyolcvanöt éves szomszédom, Cvihorek bácsi, tegnap bekopogott hozzám:

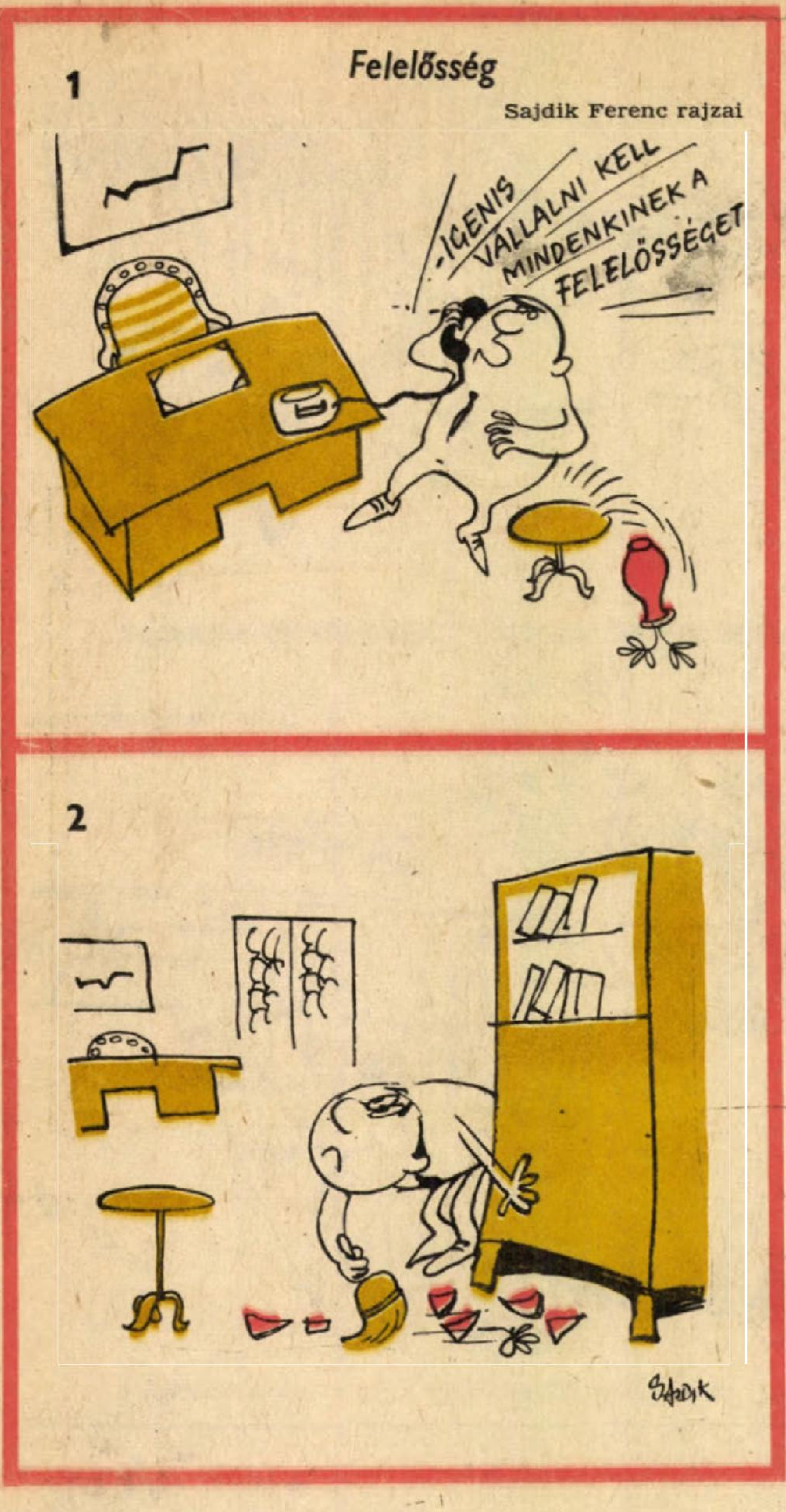
– Ha meg tetszik engedni, az 1970-es mexikói labdarúgó VB-t is az ön tévéjén szeretném megnézni.

– Rendben van – feleltem barátságosan. – Ha esetleg nem lennék itthon, a kulcsot lent hagyom a házmesternél...

Galambos Szilveszter

Felelősség

Sajdik Ferenc rajzai

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Sramek délben hazajön, dühösen lecsapja kalapját, és így szól a feleségéhez:

– Micsoda pech! Megnyertem a pert első fokon, megnyertem a második fokon, és most a harmadik fokon az ellenfelem nyerte meg.

– Ne légy olyan kapzsi! – szól rá az asszony. – Másnak is szabad egyszer nyerni.

*

Povácsné bemegy a belvárosi divatáruházba, és vörös posztót akar vásárolni. Az eladó levesz az állványról egy nagy vég vörös posztót, és Povácsné elé rakja a pultra. Povácsné alaposan szemügyre veszi, és megszólal:

– A színe nem megfelelő.

Az eladó újabb vég posztót rak a pultra. Povácsné ezt is megtekinti, és vállvonogatva konstatálja:

– Ez sem felel meg.

Az eladó erre az áruház minden részéből összehordja a vörös posztókat, már egész posztóhegyek tornyosulnak a pultnál, amikor Povácsné rácsap egy vég posztóra.

– Na végre! Ez a szín, amit keresek.

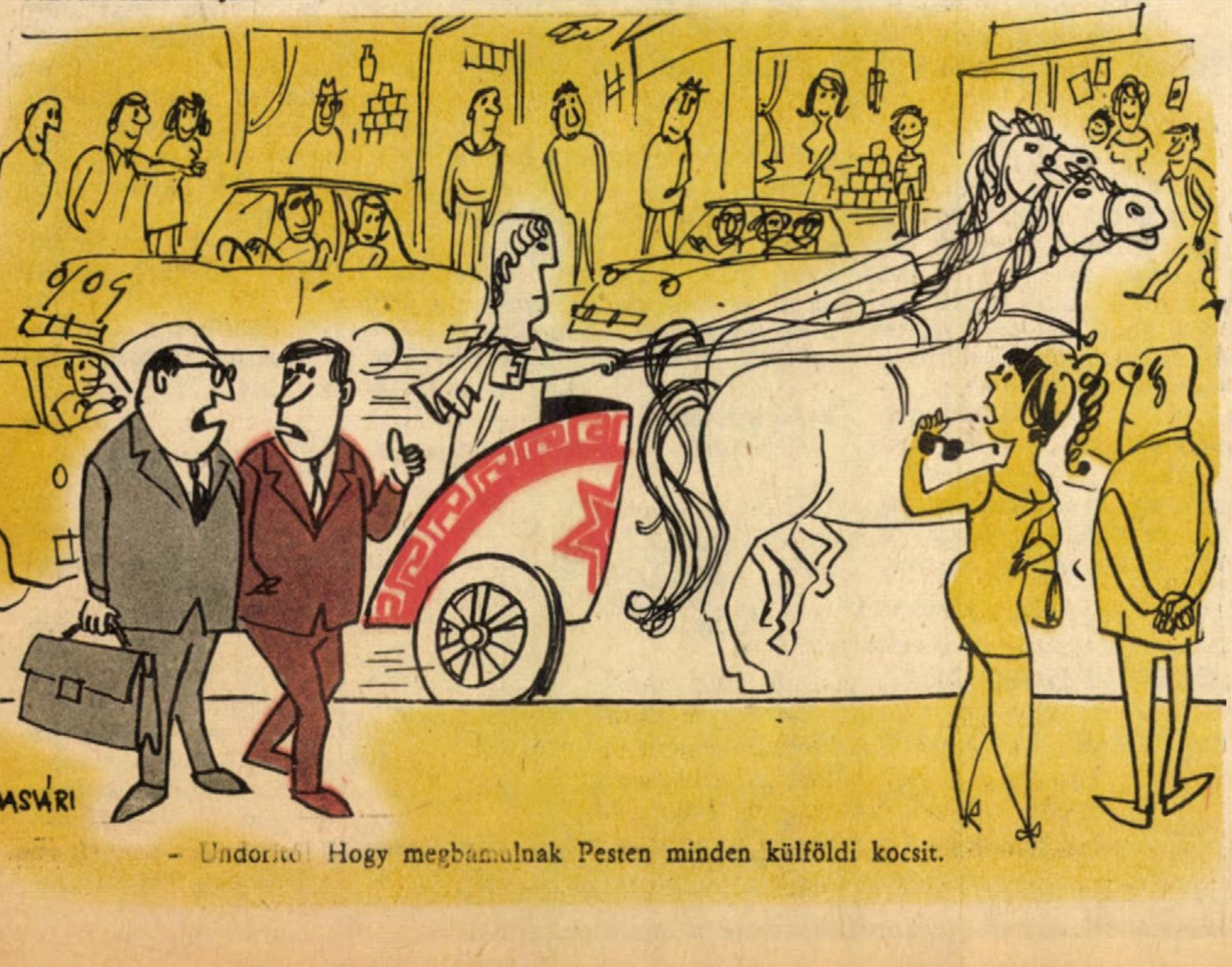
Az eladó arca ragyog a boldogságtól. Métert és ollót vesz elő, aztán udvariasan megkérdi:

– Mennyit parancsol, asszonyom?

– Két centit. A kisfiam krampuszába szeretnék egy új nyelvet ragasztani.

Vasvári Anna rajza

Szenzáció

– Undorító! Hogy megbámulnak Pesten minden külföldi kocsit.

Táncdal-fesztiválok idején

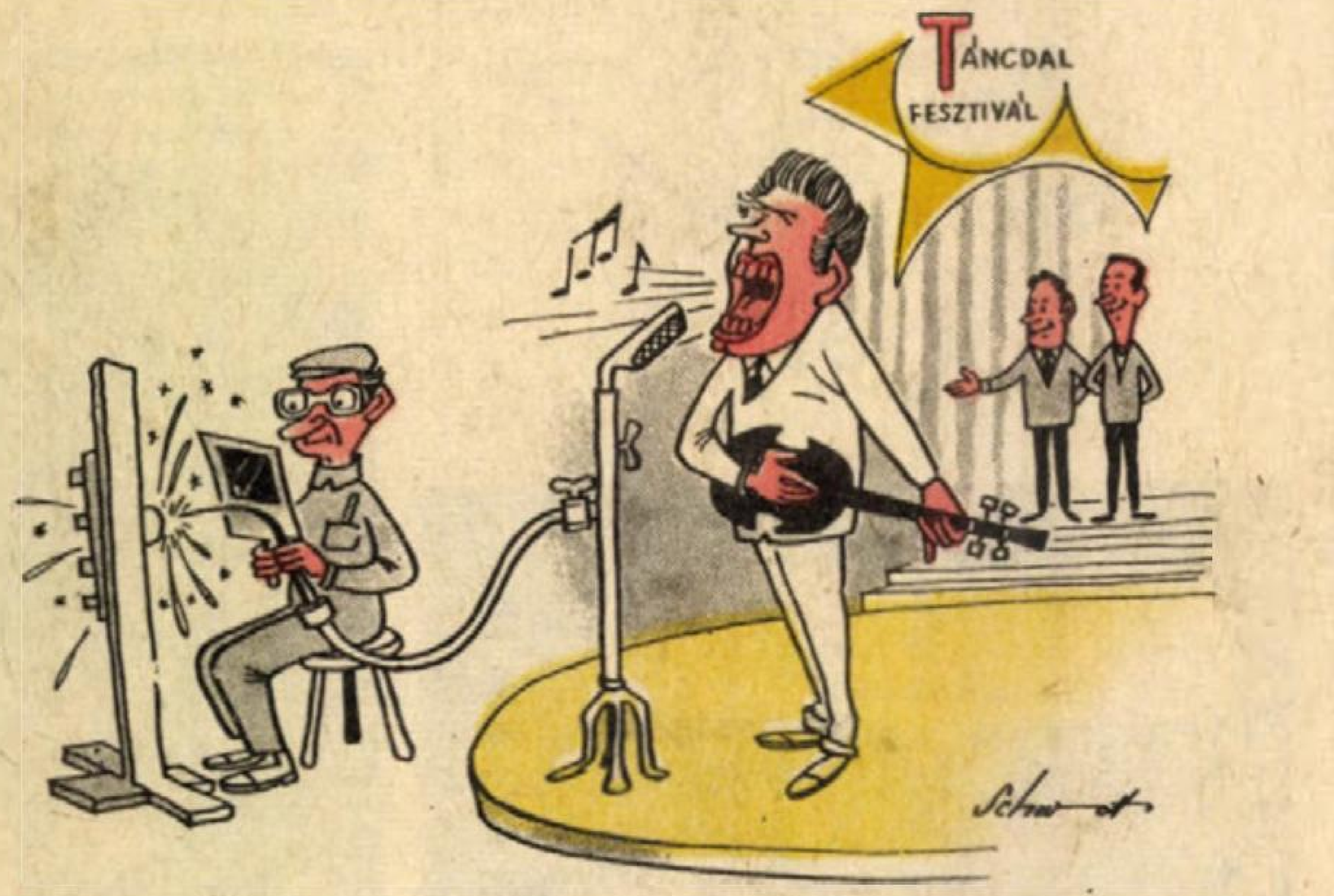
– Fülembe forró ólmot öntsetek!...

Tévék a kirakatban

Kitűnő ötlet

– Az ultrahanggal nagyszerűen lehet hegeszteni. A fesztivált összekapcsoltuk egy hegesztő-tanfolyammal.

BRANA CRNCSEVICS:

SZEMEK

Vannak nők, akik az egész világnak mosolyognak. Egyszerre mindenkinek. A szemük fénylik, mindkettőben egy-egy lángocska vibrál, és nincs az a férfi, aki ne gondolná, ez a tüzecske neki lobog, csak neki. A naptáron tizenegyedike vagy harmincadika van, az óra kilencet mutat vagy nyolcat, vagy tízet, a társadalmi berendezkedés lehet ilyen vagy olyan, mindegy az ilyen asszonynak, ő csak mosolyog.

Próbáld állni ezt a mosolyt.

Az ördög öreganyját állod!

Egy ilyen nőre leltünk a háború idején legjobb barátommal, Bádzsóval, amikor Eszék városát felszabadítottuk.

Egy kereskedő házában voltunk elszállásolva. A lakásban rengeteg kép és ikon lógott a falon, a szobák hatalmasak voltak. Az első szép ház, amiben hosszú évek után aludtunk. Az éltes háziasszony jó vacsorát tett az asztalra, leült velünk szemben, és nézett minket. És akkor lépett be a lánya. Mellénk telepedett vacsorázni, nem beszélt semmit, csak ránk mosolygott, mindkettőnkre azzal a nagy fekete szemével. Amikor megvacsoráztunk, zongorázott nekünk. Bevallom őszintén, elérzékenyültünk, mert a háború óta először, sőt – mit tagadjam – életünkben először fordult elő, hogy valaki nekünk zongorázott. Én azt hittem, hogy csak nekem játszik, Bádzsó meg azt, hogy csak neki.

Így ment ez három napig, minden este vacsora, mély és lapos tányérokkal, és utána zongora. És a lány egyre csak mosolygott – egyszerre és egyformán mindkettőnkre. Három nap alatt az én Bádzsóm halálosan beleszeretett

a lányba, én pedig baráti tiszteletből szép csendesen visszavonultam.

Bádzsó boldog volt, lefekvés előtt mindig dúdolgatott.

1947-ben elvette feleségül.

Később az élet őket is, meg engem is Belgrádba sodort. Én is megnősültem, és olykor találkoztunk egymással hol nálunk, hol náluk. Akárhányszor együtt voltunk, észrevettem, hogy Bádzsó feleségének a mosolya semmit sem változott. Most is olyan, mint akkor, régen, lánykorában: mindig mindenkire egyformán mosolyog...

Nem tudom, mikor tanította meg Bádzsót zongorázni, de egyik este egyszerre csak leültek négykezest játszani. Elképedtem. Bádzsót az asszony leszoktatta a káromkodásról, de megtanította négykezest játszani.

Nemsokára a két asszony valamin összeszólalkozott. Megszűntek a látogatások. Bádzsóval azért néha találkoztunk. Ilyenkor egy kicsit beszélgettünk, aztán elbúcsúztunk egymástól. Ennyi volt az egész. Jóval később hallottam, hogy Bádzsó pisztolyt fogott, és szíven lőtte magát. Így korrigálta élete nagy tévedését. És én már akkor tudtam, hogy ez lesz a vége, amikor először láttam őket négykezest játszani.

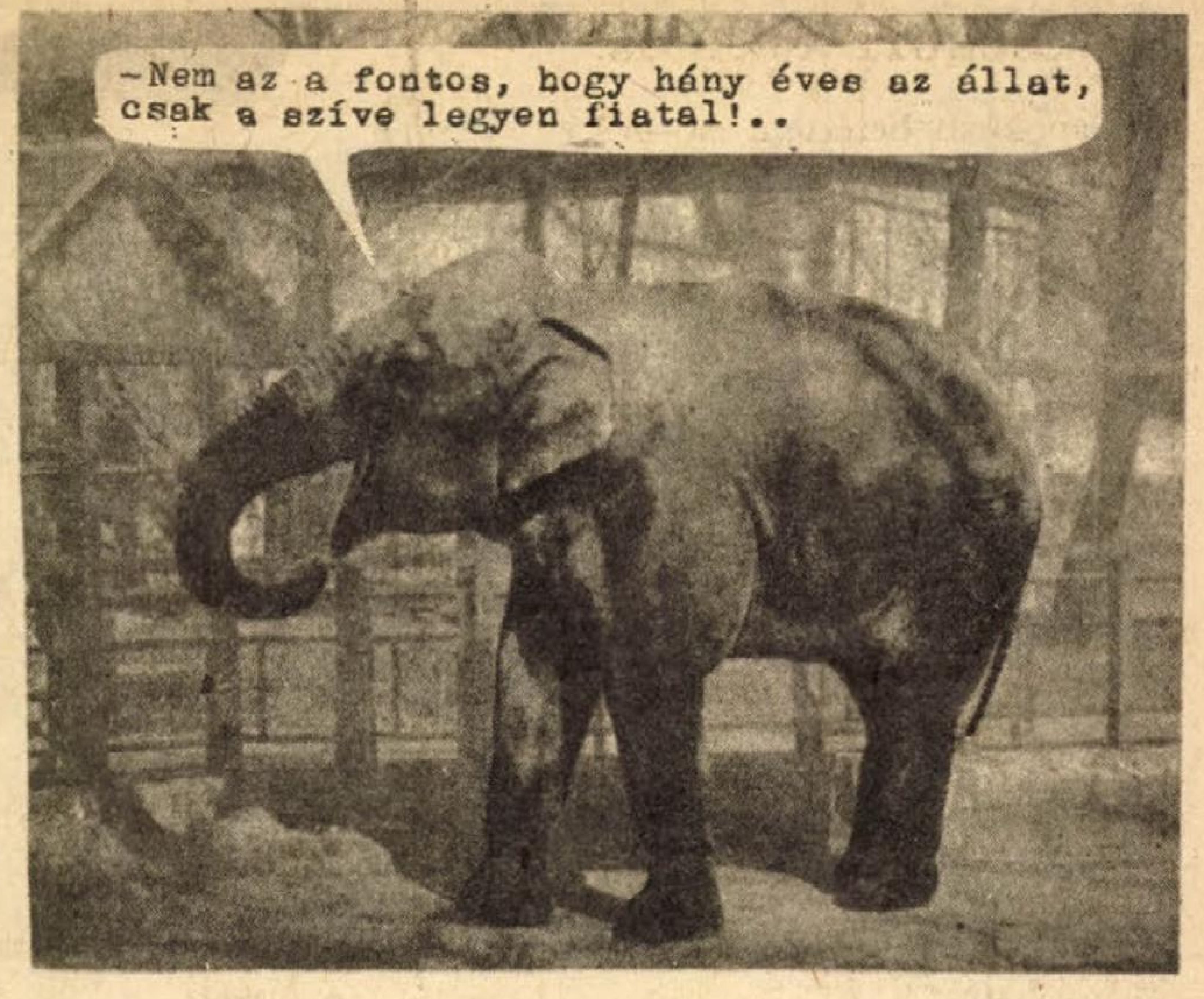
Amikor elföldeltük, mi néhányan, Bádzsó barátai, beültünk egy kávéházba, és bánatunkban alaposan leittuk magunkat.

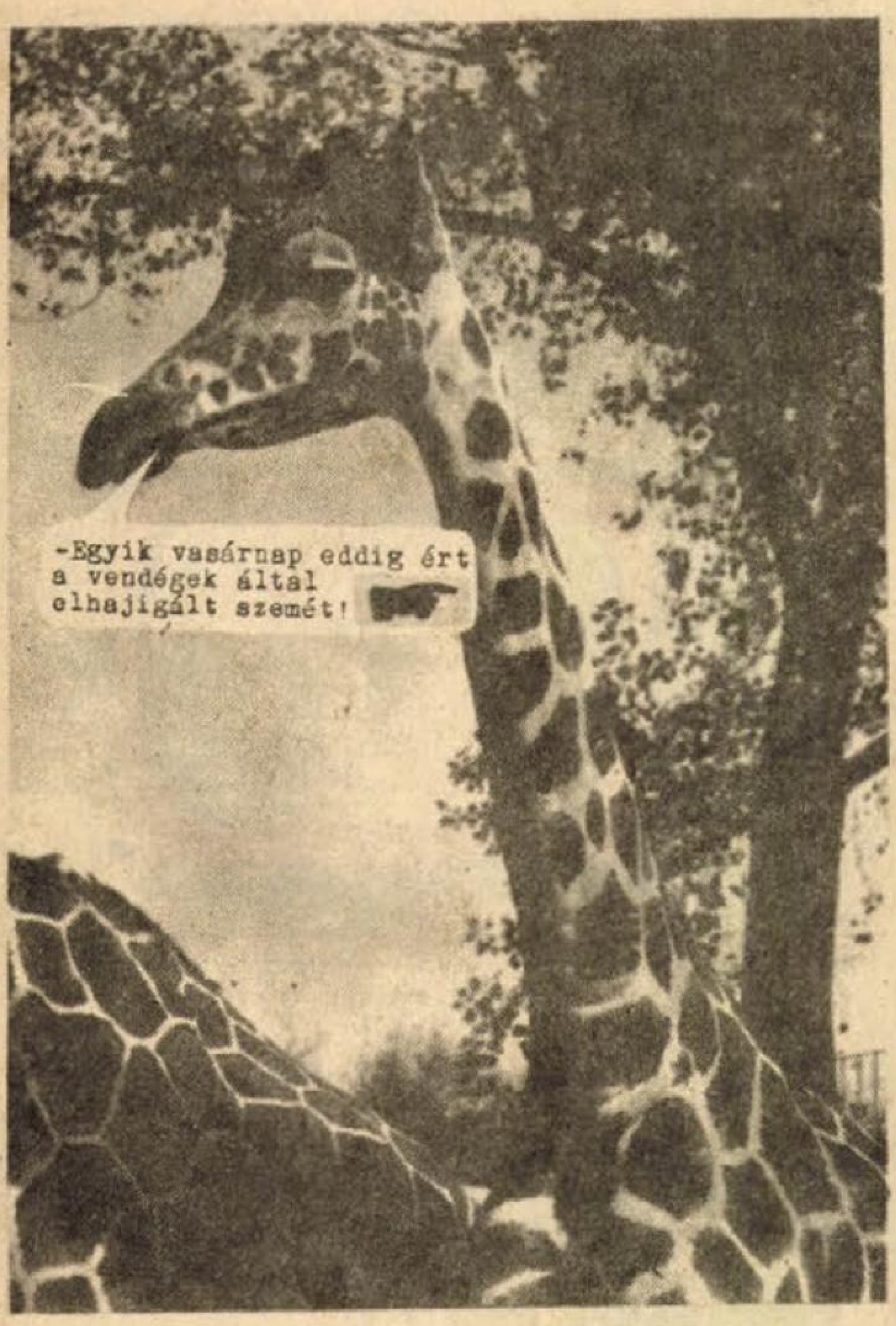
A napokban az asszonnyal társaságban találkoztam. A szeme ugyanolyan, mint volt. Ült, és mosolygott mindenkire egyformán, és mindenki azt hitte, hogy csak neki szól a mosoly.

Még én is.

(Szerbből fordította: Eck Gyula)

100 ÉVES az ÁLLATKERT

-Nem az a fontos, hogy hány éves az állat, csak a szíve legyen fiatal!..

-Egyik vasárnap eddig ért a vendégek által elhajigált szemét!

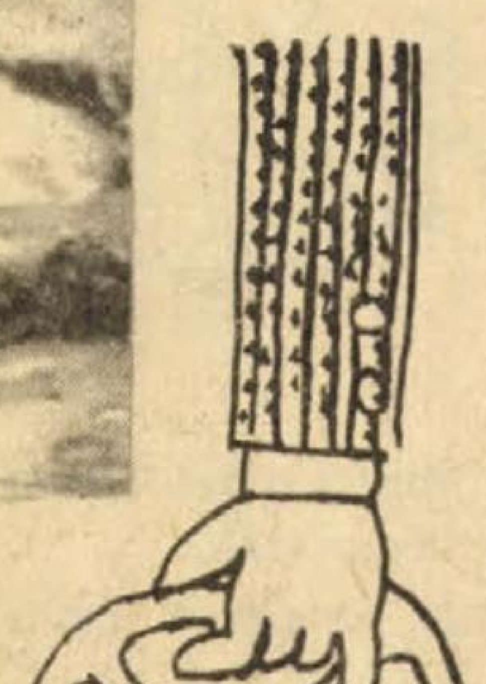

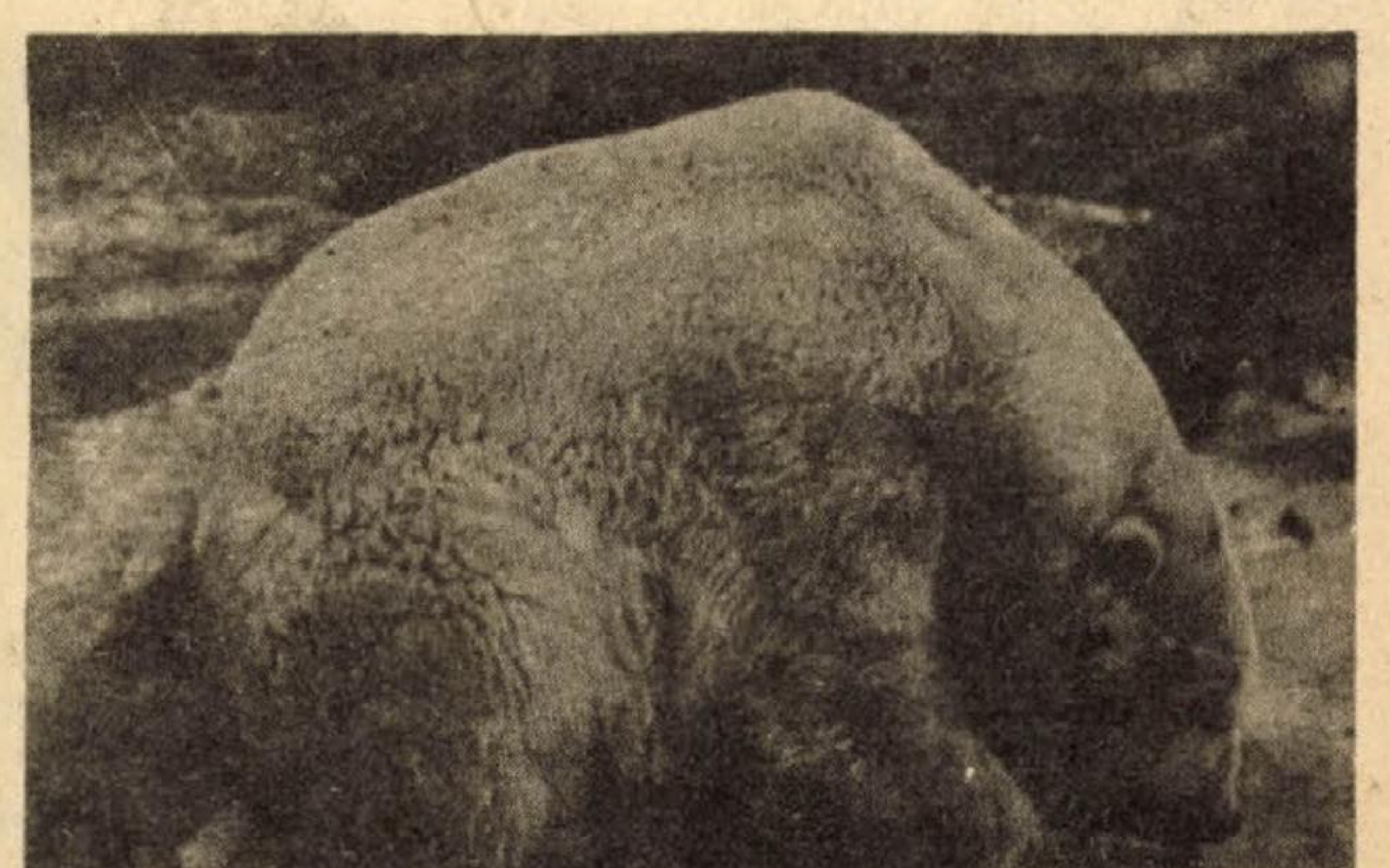

-Én szívesen vállalok éjszakai műszakot is!

-Bizony, nálunk is elég probléma van ezekkel a mai fiatalokkal!

-Csábítottak a vendéglátóiparba, de én maradtam...

- Vannak még hibák! Például nyáron akadozik néha a jégellátásom.

CSUKOTT ABLAKOK

A napokban betértem egy halászlére a Baross téri Park Étterembe. Szeretem az itteni konyhát és az udvarias felszolgálókat. Kanalazni kezdtem a finom piros levet, és közben rettenetesen melegem lett. Gondoltam a paprikától, később azonban kiderült: a forró nyári melegben zárva vannak a helyiség hatalmas ablakai. Kérdésemre az üzletvezető elmondta: az ablakokat úgy tervezték, hogy trópusi forróság esetén sem nyithatók ki. A vendég így kénytelen gőzfürdőben ülni.

Néhány nap múlva Debrecenben jártam. A vonatról leszállván megcsodáltam a modern várótermet, majd betértem a pályaudvari büfébe egy pohár sörre. Szörnyű meleg fogadtatásban volt részem. Kérdésemre a kávéfőző kartársnő közölte, hogy a büfé hatalmas ablakait nem tudják kinyitni, ezért reggeltől estig olyan itt a légkör, mint egy forró kazánban.

Az ablakokat tervező és kivitelező szakemberek, reméljük, már a közeljövőben megoldják a rendkívüli feladatot: Nyitható ablakokat a közönség szolgálatában!

(g-os)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Boldogít-e a pénz?

Pénz, pénz... Csak nem arra a lila izére tetszenek gondolni?

D. F.

Csak a szegény embert.

F. L.

Akinek van, azt mondja: a pénz nem boldogít. Akinek nincs, azt mondja: a pénz boldogít. Nekem hol van, hol nincs.

F. Gy.

Azt a feleségem tudná megmondani. Ugyanis ő kezeli a pénzt.

(f—p)

Szerintem a pénz boldogtalanná tesz. S mivel hajlok a melankóliára, önsanyargatásra, szeretnék minél több pénzhez jutni.

G. Sz.

Minden embernek más a természete. Úgy vélem, engem a pénz nem boldogít. Persze, lehet, hogy tévedek, lehet, hogy meg tudnak győzni az ellenkezőjéről. Az érveket a csekkszámlámra kérem.

K. A.

Nem. Például most is van nyolc forint nyolcvan a zsebemben, és mégsem vagyok boldog.

M. Gy.

Szerintem a föniciaiak azért találták fel a pénzt, mert boldogtalanok voltak.

P. L.

Mennyiről lenne szó?

R. B.

Ha boldogítana, a Rockefellert már rég boldoggá avatták volna.

S. A.

Hajjaj!

S. P.

A pénznem boldogít.

(t.)

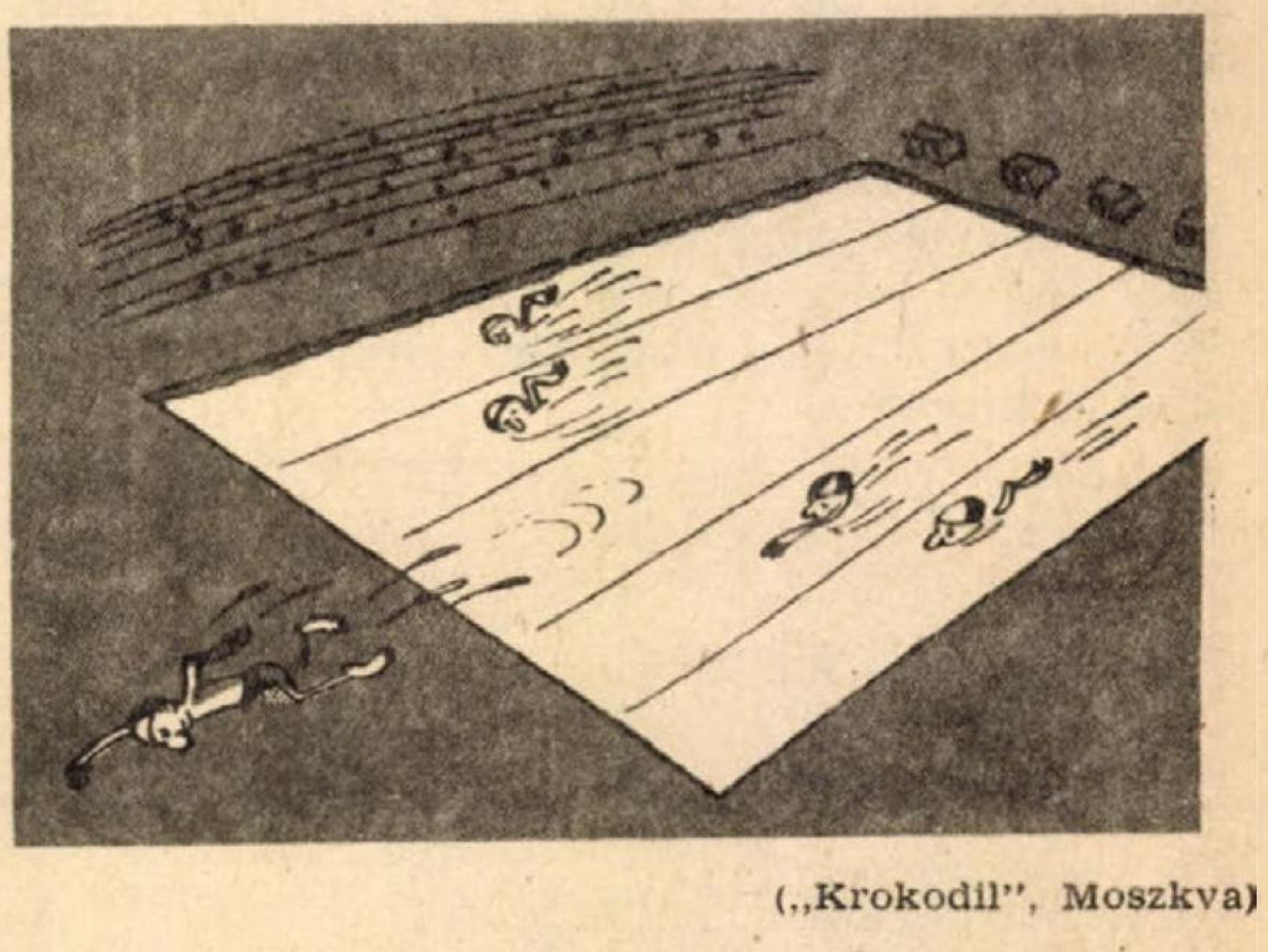
Import Humor

Pajkos gyerek

(„Le Figaro", Párizs)

Lendület

(„Krokodil", Moszkva)

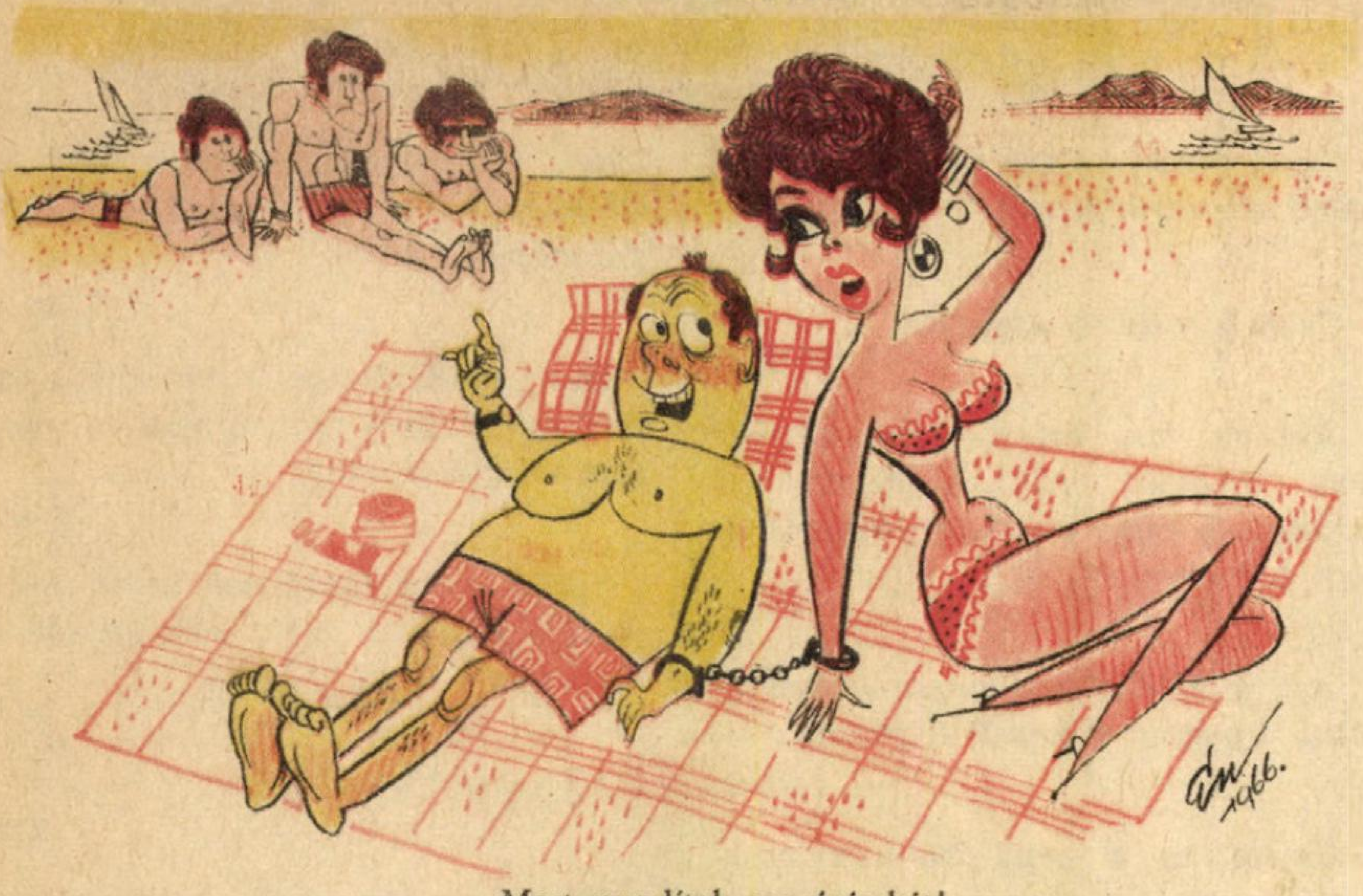
Strandon

– Próbálj visszaemlékezni, kisfiam, hol ástad el aput!

(„Die Presse", Bécs)

Fő a bizalom

– Most szundítok egy órácskát!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MÓKÁS!

Előfordul egy-egy szombat estén, hogy a pesti bennszülött eltikkad a kőpiramisok között. Nosza fel! Várja őt a hűs Duna-parti levegő, csábító zöldkertjeivel.

Alig háromnegyed órás villamosút, és itt is vagyunk a város szélén. Itt hívogat a Megyeri Csárda barátságosan hunyorgó lámpafüzére... a sejtelmesen susogó lombok... az árnyas asztalok öblös fonottszékei.

De mi ez? Hiszen az *asztalok felét sem terítették meg!* Mindegy, így is van még jó pár üres hely. Gyerünk, külön cerberus lesi már, hogy kitárhassa a kiskaput.

— Nagyon sajnálom, de nem lehet bejönni.

— Miért? Hiszen van elég hely.

— Csak két pincérünk van, és nem győzik a munkát.

— Igen?

— Igen.

— ...!!!

— Ne tessék gorombáskodni. Én nem tehetek róla.

★

Ez történt vendéglátóipari időszámításunk jelen esztendejében, nyári főszezonban.

Cuibus János
Bp., XV., Rákos út 100.

VB után

– Én vagyok a csapatban az Eusebio...

Emberré válás

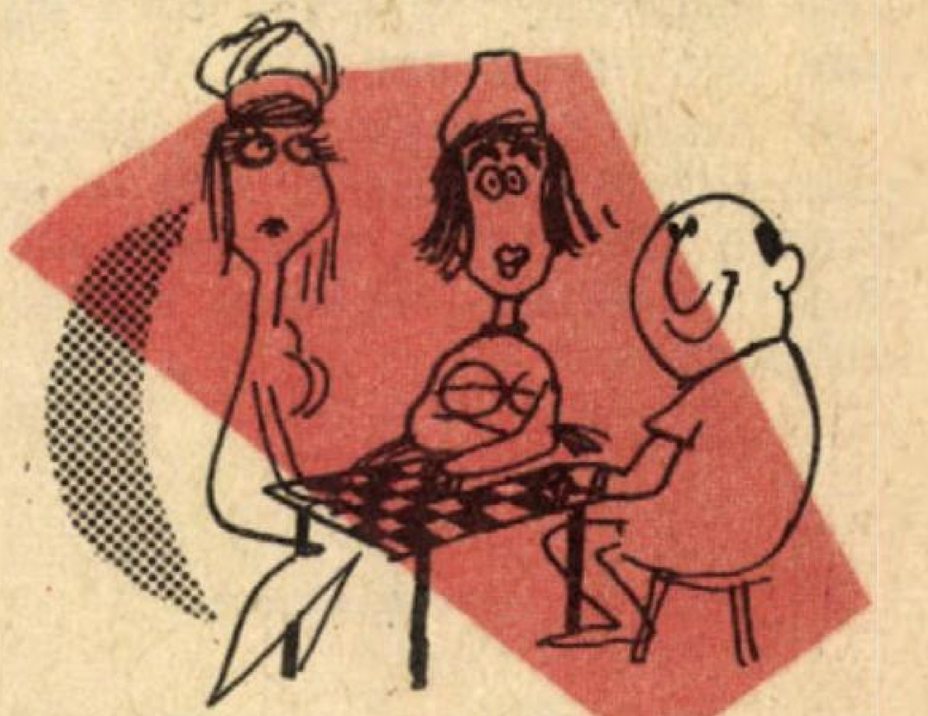
– ... és mikor meglátta a focit a fa alatt, rögtön lejött a fáról...

Nyaralás FŐSZEZONBAN

Karácsony hetében már elkezdődik az ostrom minden üzem üdülési felelősénél. A lakosság a nyaralás tekintetében teljesen egységes nézetet vall: mindenki pontosan július közepén akar nyaralni. Ez nem valami babona, hanem a sok évtizedre visszatekintő statisztika eredménye. Ebben az időszakban ugyanis szép idő szokott lenni.

Lássuk most azokat a szerencséseket, akiknek sikerült augusztus elsején hazatérni balatoni üdülésből.

Közvéleménykutatási célzattal kerekasztal helyett négyszögletes eszpresszóasztalhoz ültettünk két nőt és egy férfit, és megkértük, nyilatkozzanak júliusi nyaralásukról.

— Ne is kérdezze — sopánkodott az első nő. — Ha a meteorológiai intézet helyenként esőt jósolt, az a helyenként egész bizonyosan Balatonmakacsára vonatkozott, ahova keserves küzdelem után beutalást kaptam. Reggel dér lepett meg, délelőtt szemergő eső, délután zápor, este zivatar. Már holnap szólok a kis Eperjesinének, üdülőfelelősünknek, hogy engem jövőre novemberre jegyezzen elő nyaralásra.

Bár éreztem, hogy a másik asszonytárs túl fogja szárnyalni az előtte nyilatkozót, mégis meglepett közléseinek határozott hangja.

— Az semmi! — kezdte a szokásos lekicsinyléssel. — Mi Balatonparityán egyenesen áhítoztunk egy kis szelíd nyári eső után. Ugyanis nálunk hóvihar volt. A gyerekeknek el akartam hozatni Pestről a ródlit, de közben elolvadt a hó, és minden úszott. Most már csónakra vágytunk. Persze nem a Balatonban óhajtottunk csónakázni, nem is lehetett a vihar miatt, hanem a cukrászda és a bója között.

Befejezésül a férfiúhoz fordultunk.

— És ön hogy érezte magát a főszezonban a Balatonon?

Sugárzó arccal válaszolta:

— Remekül! Soha ilyen pompás és izgalmas nyaralásom nem volt. Álmomban sem reméltem, hogy Aligán ilyen nagyszerűen lehet fogni tévén a futballvilágbajnokságot.

(stella)

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1639 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504